

Anden Mosebog

1Og disse ere Navnene paa Israels Sønner, som kom til Ægypten, med Jakob kom de, hver med sit Hus: 2Ruben, Simeon, Levi og Juda, 3Isaskar, Sebulon og Benjamin, 4Dan og Nafthali, Gad og Aser. 5Og alle Personer, som vare dukomne af Jakobs Lænd, de vare halvfjerd-sindstyste Personer; men Josef var i Ægypten. 6Og Josef døde, og alle hans Brødre og al denne Slægt. 7Og Israels Børn bleve frugtbare og vrimlede og bleve mangfoldige og vare saare talrige, og Landet blev fuldt af dem. 8Og der kom en ny Konge over Ægypten, som ikke kendte Josef. 9Og han sagde til sit Folk: Se, Israels Børns Folk ere flere og talrigere end vi. 10Velan, vi ville handle klogeligen imod det, at det ikke skal blive mangfoldigt; og det kunde ske, om der blev Lejlighed til en Krig, kunde det ogsaa slaa sig til vore Fjender og føre Krig imod os og drage ud af Landet. 11Saa satte de Skattebetjente over det, at de skulde plage det med deres Byrder; og man byggede Faraos Forraadssteder, nemlig Pithom og Raamses. 12Og jo mere de plagede det, desto mere blev det mangfoldigt, og udbredte sig, og de væmmedes ved Israels Børn. 13Og Ægypterne tvang Israels Børn til at trælle strengt. 14Og de gjorde dem deres Liv besk med haard Trældom i Ler og i Tegl og med alle Haande Trældom paa Marken; i al deres Trældom, i hvilken de tjente dem, maatte de trælle strengt. 15Og Kongen af Ægypten taledes til de hebraiske Jordemødre, af hvilke den enes Navn var Sifra og den andens Navn Pua, 16og han sagde: Naar I hjælpe de hebraiske Kvinder ved Fødselen, saa ser paa Stølene: Dersom det er en Søn, saa dræber ham, og dersom det er en Datter, da maa hun leve. 17Men Jordemødrene frygtede Gud og gjorde ikke saa, som Kongen af Ægypten havde talet til dem, men lode Drengene leve. 18Da kaldte Kongen af Ægypten Jordemødrene og sagde til dem: Hvi gjorde I denne Gerning, at I lode Drengene leve? 19Og Jordemødrene svarede Faraos: De hebraiske ere ikke som de ægyptiske Kvinder, men de ere stærke; førend Jordemøderen kommer til dem, da have de født. 20Derfor gjorde Gud vel imod Jordemødrene, og Folket blev mangfoldigt, og de bleve saare talrige. 21Og det skete, efterdi Jordemødrene frygtede Gud, da lod han dem faa Huse. 22Saa bød Faraos alt sit Folk og sagde: Hver en Søn, som fødes, kaster ham i Floden, og lader alle Døtre leve.

2Og en Mand af Levi Hus gik hen og tog en Levi Datter. 2Og Kvinden undfik og fødte en Søn, og der hun saa ham, at han var dejlig, da skjulte hun ham tre Maaneder. 3Men der hun ikke længere kunde skjule ham, da tog hun ham en Kiste af Rør og klinede den med Lim og Beg og lagde Drengen der udi og lagde den imellem Sivet ved Bredden af Floden. 4Men hans Søster stod i Frastand for at faa at vide, hvorledes det vilde gaa ham. 5Og Faraos Datter gik ned til Floden for at bade sig, og hendes Jomfruer gik ved Bredden af Floden; der hun saa Kisten midt i Sivet, da sendte hun sin Pige hen og lod den hente. 6Og der hun lod den op, da saa hun Barnet, og se, Drengen græd; da ynkedes hun over ham og sagde: Denne er en af de Hebræers Dreng. 7Da sagde hans Søster til Faraos Datter: Skal jeg gaa og hente dig en Kone til Amme, af de hebraiske, at hun giver dig Drengen at die? 8Og Faraos Datter sagde til hende: Gak! og Pigen gik og kaldte Drengens Moder. 9Da sagde Faraos Datter til hende: Tag denne Dreng og giv mig ham at die, og jeg, ja jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og gav ham at die. 10Og der Drengen var bleven stor, da bragte hun ham til Faraos Datter, og denne holdt ham som sin Søn, og hun kaldte hans Navn Mose, og sagde: Thi jeg drog ham af Vandet. 11Og det skete i de samme Dage, der Mose var bleven stor, da gik han ud til sine Brødre og saa paa deres Byrder, og han saa en ægyptisk Mand, som slog en hebraisk Mand af hans Brødre. 12Da vendte han sig hid og did, og saa, at der var ingen til Stede, og han slog den Ægypter ihjel og skjulte ham i Sandet. 13Og anden Dagen gik han ud, og se, to hebraiske Mænd trættedes; da sagde han til den, som havde Uret: Hvi slaar du din Næste? 14Og han sagde: Hvo har sat dig til Fyrste og Dommer over os? tænker du at slaa mig ihjel, saasom du slog den Ægypter ihjel? da frygtede Mose og sagde: Sandelig den Gerning er bleven vitterlig. 15Og Faraos hørte denne Gerning og søgte at slaa Mose ihjel; men Mose flyede fra Faraos Ansigt, og blev i det Land Midian og satte sig ved Brønden. 16Og Præsten i Midian havde syv Døtre, og de kom derhen og drog Vand og fyldte Renderne at vande deres Faders Kvæg. 17Da kom Hyrderne og stødte dem derfra; men Mose stod op og hjalp dem og vandede deres Kvæg. 18Og de kom til Reuel, deres Fader, og han sagde: Hvi komme I saa snart i Dag? 19Og de sagde: En ægyptisk Mand

Anden Mosebog

friede os fra Hyrdernes Haand og drog desuden flittig Vand op for os og vandede Kvæget. 20Og han sagde til sine Døtre: Hvor er han da? hvi lode I den Mand gaa? kalder ham og han skal æde Brød med os. 21Og Mose havde Lyst til at blive hos Manden; saa gav han Mose Zippora, sin Datter. 22Og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Gersom; thi han sagde: Jeg er bleven en Udlænding i et fremmed Land. 23Og det skete lang Tid derefter, da døde Kongen af Ægypten; og Israels Børn sukkede over den Trældom og raabte, og deres Raab over Trældommen kom op for Gud. 24Og Gud hørte deres Suk, og Gud tænkte paa sin Pagt med Abraham, med Isak og med Jakob. 25Og Gud saa Israels Børn, og Gud kendtes ved dem.

3Og Mose vogtede Kvæg hos Jetro, sin Svigerfader, Præsten i Midian, og han drev Kvæget bag Ørken og kom til det Guds Bjerg, til Horeb. 2Og Iouos Engel aabenbaredes for ham i en Ildslue, midt af Tornebusken, og han saa, og se, Tornebusken brændte i Ilden, dog blev Tornebusken ikke fortæret. 3Og Mose sagde: Jeg vil nu gaa hen og se dette store Syn, hvi Tornebusken ikke opbrændes. 4Iouo saa, at han gik hen for at se, da raabte Gud til ham midt af Tornebusken og sagde: Mose! Mose! og han sagde: Se, her er jeg. 5Og han sagde: Kom ikke nær her hid, drag dine Sko af dine Fødder; thi det Sted, som du staar paa, det er hellig Jord. 6Og han sagde: Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud; og Mose skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at se paa Gud. 7Og Iouo sagde: Jeg har grant set mit Folks Elendighed i Ægypten, og hørt deres Skrig over dem, som trænge dem; thi jeg ved deres Smerter. 8Og jeg er nedfaren for at redde dem af Ægypternes Haand og for at føre dem op af dette Land, til et godt og vidt Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning, til Kananitens og Hethitens og Amoritens og Feresitens og Hevitens og Jebusitens Sted. 9Og nu se, Israels Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa set den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem. 10Saa gak nu og jeg vil sende dig til Farao, og udfør mit Folk, Israels Børn, af Ægypten. 11Og Mose sagde til Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg skulde udføre Israels Børn af Ægypten? 12Og han sagde: Sandelig, jeg vil være med dig; og dette skal være dig et Tegn, at jeg har sendt dig: Naar du udfører

Folket af Ægypten, da skulle I tjene Gud paa dette Bjerg. 13Og Mose sagde til Gud: Se, naar jeg kommer til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud har sendt mig til eder, og de sige til mig: Hvad er hans Navn? hvad skal jeg da sige til dem? 14Og Gud sagde til Mose: Jeg er den, som jeg er; og han sagde: Saa skal du sige til Israels Børn: „Jeg er“ har sendt mig til eder. 15Og Gud sagde ydermere til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: Iouo, eders Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, sendte mig til eder; dette er mit Navn evindeligen, og dette min Ihukommelse fra Slægt til Slægt. 16Gak, og du skal samle de ældste af Israel og sige til dem: Iouo, eders Fædres Gud, er aabenbaret for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og har sagt: Jeg har visselig besøgt eder og set, hvad eder er vederfaret i Ægypten. 17Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens Elendighed til Kananitens og Hethitens og Amoritens og Feresitens og Hevitens og Jebusitens Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning. 18Og de skulle høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de ældste af Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham: Iouo, Hebræernes Gud, har mødt os, og nu, lad os dog gaa tre Dages Rejse hen i Ørken og ofre til Iouo vor Gud. 19Men jeg ved, at Kongen af Ægypten skal ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand. 20Og jeg skal udstrække min Haand og slaa Ægypten med alle mine underlige Ting, som jeg vil gøre midt i det, og derefter skal han lade eder fare. 21Og jeg vil give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal ske, naar I skulle rejse, skulle I ikke rejse tomhændede. 22Men hver Kvinde skal begære af sin Naboerske og af den, hun er i Huset med, Sølvkar og Guldkar og Klæder, og dem skulle I lægge paa eders Sønner og paa eders Døtre, og skille Ægypterne derved.

4Og Mose svarede og sagde: Men se, de skulle ikke tro mig og ikke lyde min Røst; men de skulle sige: Iouo har ikke aabenbaret sig for dig. 2Og Iouo sagde til ham, hvad er dette, du har i din Haand? og han sagde: En Stav. 3Og han sagde: Kast den paa Jorden; og han kastede den paa Jorden; saa blev den til en Slange, og Mose flyede for den. 4Da sagde Iouo til Mose: Udræk din Haand og tag fat paa dens Hale; saa rakte han sin Haand ud og tog fat paa den, og den blev til en Stav i hans Haand; 5at de skulle tro, at

Anden Mosebog

Iouo, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig. 6Og Iouo sagde ydermere til ham: Stik nu din Haand i din Barm; og han stak sin Haand i sin Barm, og han drog den ud og se, hans Haand var spedalsk som Sne. 7Og han sagde: Stik igen din Haand i din Barm; og han stak igen sin Haand i sin Barm; og han drog den ud af sin Barm, og se, da var den igen bleven som hans Kød. 8Og det skal ske, dersom de ikke ville tro dig eller adlyde din Røst ved det første Tegn, da skulle de tro din Røst ved det andet Tegn. 9Og det skal ske, dersom de end ikke skulle tro disse tvende Tegn og ej lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand og øse paa det tørre; da skal det Vand, som du tog af Floden vorde, ja da skal det vorde til Blod paa det tørre. 10Og Mose sagde til Iouo: Hør mig, Herre! jeg har ikke hidtildags været en veltalende Mand, ej heller siden du taledes til din Tjener; thi jeg har et svart Maal og en svar Tunge. 11Og Iouo sagde til ham: Hvo giver Mennesket Mund? eller hvo gør stum eller døv eller seende eller blind? mon ikke jeg Iouo? 12Saa gak nu; og jeg skal være med din Mund, og lære dig, hvad du skal tale. 13Og han sagde: Hør mig, Herre! send nu, hvem du vil sende. 14Da blev Iouos Vrede optændt imod Mose, og han sagde: Kender jeg ikke Aron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; 15og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære eder, hvad I skulle gøre. 16Og han skal tale for dig til Folket, og det skal ske, at han skal være din Mund, og du skal være ham som en Gud. 17Og tag denne Stav i din Haand, med hvilken du skal gøre Tegnene. 18Og Mose gik og kom igen til Jetro, sin Svigerfader, og sagde til ham: Kære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine Brødre, som ere i Ægypten, og se, om de endnu leve; og Jetro sagde til Mose: Gak i Fred. 19Og Iouo sagde til Mose i Midian: Gak, vend tilbage til Ægypten; thi alle de Mænd ere døde, som søgte efter dit Liv. 20Saa tog Mose sin Hustru og sine Sønner og førte dem paa et Asen, og han vendte tilbage til Ægyptens Land, og Mose tog Guds Stav i sin Haand. 21Og Iouo sagde til Mose: Naar du gaar for at vende tilbage til Ægypten, da se til, at du for Faraos Aasyn gør alle disse Tegn, som jeg har givet i din Haand; men jeg vil forhærde hans Hjerte, at han ikke

skal lade Folket fare. 22Og du skal sige til Faraos: Saa siger Iouo: Israel er min Søn, min førstefødte. 23Og jeg har sagt til dig: Lad min Søn fare, at han kan tjene mig, og du har vægret dig for at lade ham fare; se, jeg ihjelslaar din Søn, din førstefødte. 24Og det skete paa Vejen i Herberget, at Iouo kom imod ham og vilde have slaget ham ihjel. 25Da tog Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns Forhud, og kastede den hen for hans Fødder og sagde: Du er mig en Blodbrudgom. 26Da lod han ham være; men hun sagde da: En Blodbrudgom — for Omskærelsens Skyld. 27Og Iouo sagde til Aron: Gak imod Mose i Ørken; og han gik og mødte ham ved Guds Bjerg og kyssede ham. 28Og Mose forkyndte Aron alle Ord af Iouo, som havde udsendt ham, og alle de Tegn, som han havde befaleet ham. 29Saa gik Mose og Aron hen og samlede alle de ældste af Israels Børn. 30Og Aron taledes alle de Ord, som Iouo havde talet med Mose; og han gjorde Tegnene for Folkets Øjne. 31Og Folket troede, og der de hørte, at Iouo havde besøgt Israels Børn, og at han havde set deres Elendighed, da bøjede de sig og tilbade.

5Og derefter kom Mose og Aron ind til Faraos og sagde: Saa siger Iouo, Israels Gud: Lad mit Folk fare, og de skulle holde mig Højtid i Ørken. 2Og Faraos sagde: Hvo er Iouo, hvis Røst jeg skal adlyde i at lade Israel fare? jeg kender ikke Iouo, jeg vil heller ikke lade Israel fare. 3Og de sagde: Hebræernes Gud mødte os; lad os dog gaa tre Dages Rejse i Ørken og bringe Iouo vor Gud Offer, at han ikke skal ramme os med Pest eller med Sværdet. 4Da sagde Kongen af Ægypten til dem: Mose og Aron, hvorfor ville I afdrage Folket fra deres Gerninger; gaar hen til eders Byrder. 5Og Faraos sagde ydermere: Se, Folket er nu mangfoldigt i Landet, og I ville bringe dem Hvile for deres Byrder. 6Og Faraos befalede samme Dag Opsynsmændene over Folket og dets Fogeder og sagde: 7I skulle ikke ydermere give Folket Halm til Teglarbejdet som tilforn; lader dem selv gaa og sanke sig Halm; 8og paa-lægger dem alligevel at gøre det samme Tal Stene, som de have gjort hidtildags; eftergiver intet deraf; thi de ere efterladne, derfor skrige de og sige: Vi ville gaa hen, vi ville ofre til vor Gud. 9Lader Trældommen blive svar over Mændene, saa at de have at gøre dermed og ikke agte paa løgnagtige Ord. 10Da udgik Folkets Opsynsmænd og dets Fogeder og sagde til Folket: Saa

Anden Mosebog

siger Farao: Jeg giver eder ikke Halm. 11Gaar selv, tager eder Halm, hvor I kunne finde; men der skal intet eftergives i eders Trællearbejde. 12Saa adspredte Folket sig over alt Ægyptens Land, at sanke Stubber, at bruge som Halm. 13Og Opsynsmændene dreve paa og sagde: Fuldkommer eders Gerning, Arbejdet Dag for Dag, ligesom da I havde Halm. 14Og Israels Børns Fogeder, hvilke Faraos Opsynsmænd havde sat over dem, bleve slagne; og der blev sagt til dem: Hvorfor have I ikke fuldkommet eders beskikkede Gerning, at gøre Tegl, som tilforn, saa og i Gaar og i Dag? 15Da kom Israels Børns Fogeder og raabte til Farao og sagde: Hvi gør du saa med dine Tjenere? 16Dine Tjenere gives ikke Halm, og de sige til os: Gører Tegl! og se, dine Tjenere faa Hug; dog dit Folk er Skyld deri. 17Og han sagde: I ere efterladne, ja efterladne, derfor sige I: Vi ville gaa hen, vi ville ofre til Iouo. 18Og nu, gaar, arbejder, og ingen Halm skal gives eder; men I skulle dog forskaffe Tallet paa Teglene. 19Da saa Israels Børns Fogeder, at de vare ilde farne, idet der sagdes: I skulle intet formindske i eders Tegl, i Arbejdet Dag for Dag. 20Da traf de paa Mose og Aron, der stode for at møde dem, da de gik ud fra Farao. 21Og de sagde til dem: Iouo skal se paa eder og dømme, at I have gjort os stinkende for Farao og for hans Tjenere, saa at I have givet Sværdet i deres Haand til at ihjelslaa os. 22Og Mose vendte sig til Iouo igen og sagde: Herre, hvi gør du ilde imod dette Folk? hvi sendte du mig? 23Thi fra den Tid, da jeg kom til Farao at tale i dit Navn, har han gjort ilde imod dette Folk, og du har ingenlunde friet dit Folk.

6Og Iouo sagde til Mose: Nu skal du se, hvad jeg vil gøre Farao; thi ved en stærk Haand skal han lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han uddrive dem af sit Land. 2Og Gud taledede til Mose og sagde til ham: Jeg er Iouo, 3og jeg har aabenbaret mig for Abraham, Isak og Jakob som en almægtig Gud; men ved mit Navn: „Iouo!“ var jeg ikke kendt af dem. 4Og jeg har ogsaa oprettet min Pagt med dem, at give dem Kanaan Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket de have været Udlændinge. 5Og jeg har ogsaa hørt Sukket fra Israels Børn, hvilke Ægypterne have gjort til Trælle, og jeg har ihukommet min Pagt. 6Derfor sig til Israels Børn: Jeg er Iouo og vil udføre eder fra Ægypternes Byrder og fri

eder af deres Trældom; og jeg vil udløse eder med en udrakt Arm og ved store Domme. 7Og jeg vil tage mig eder til et Folk, og jeg vil være eder en Gud, og I skulle fornemme, at jeg er Iouo eders Gud, den som udfører eder fra Ægypternes Byrder. 8Og jeg vil indføre eder i Landet, om hvilket jeg har opløftet min Haand og svoret at give Abraham, Isak og Jakob det; og jeg vil give eder det til Ejendom, jeg er Iouo. 9Og Mose taledede saaledes til Israels Børn; men de hørte ikke Mose for Sjøleangst og for den haarde Trældom. 10Da taledede Iouo til Mose og sagde: 11Gak ind og tal til Farao, Kongen af Ægypten, at han lader Israels Børn drage ud af sit Land. 12Og Mose taledede for Iouos Ansigt og sagde: Se, Israels Børn høre mig ikke, og hvorledes skulde Farao høre mig? og derhos er jeg uomskaaren paa Læberne. 13Og Iouo taledede til Mose og Aron og gav dem Befaling til Israels Børn og til Farao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægyptens Land. 14Disse vare Øversterne i deres Fædrenehuse: Rubens, Israels førstefødtes, Sønner vare: Hanok og Pallu, Hezron og Karmi; disse vare Rubens Slægter. 15Og Simeons Sønner vare: Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul, den kananæiskes Søn; disse vare Simeons Slægter. 16Og disse vare Levi Børns Navne efter deres Slægter: Gerson og Kahath og Merari; men Levi blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 17Og Gersons Børn vare: Libni og Simei efter deres Slægter. 18Og Kahaths Børn vare: Amram og Jizehar og Hebron og Ussiel; og Kahath blev hundrede og tre og tredive Aar gammel. 19Og Merari Børn vare Maheli og Musi; disse ere Levi Slægter efter deres Afkom. 20Og Amram tog sin Faders Søster Jokebed til Hustru, og hun fødte ham Aron og Mose; og Amram blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 21Og Jizehars Sønner vare: Kora og Nefeg og Sikri. 22Og Ussiels Sønner vare: Misael og Elzafan og Sithri. 23Og Aron tog Eliseba, Amminadabs Datter, Nahassons Søster, til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 24Og Koras Børn vare: Assir og Elkana og Abiasaf; disse ere de Koraiters Slægter. 25Men Eleasar, Arons Søn, tog sig en Hustru af Putiels Døtre, og hun fødte ham Pinehas; disse ere Øversterne for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 26Dette er Aron og Mose, som Iouo sagde til: Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land, efter deres Hære. 27Det var dem,

Anden Mosebog

som talede til Faraos Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægypten, det er Mose og Aron. 28Og det skete paa den Dag, at Iouo talede til Mose i Ægyptens Land. 29Og Iouo talede til Mose sigende: Jeg er Iouo, tal til Faraos Kongen af Ægypten, alt hvad jeg taler til dig. 30Og Mose sagde for Iouos Ansigt: Se, jeg er uomskaaren paa Læberne, og hvorledes skulde Faraos høre mig?

7Og Iouo sagde til Mose: Se, jeg har sat dig til en Gud for Faraos Kongen og Aron, din Broder, skal være din Profet. 2Du skal tale alt det, som jeg vil befale dig; men Aron, din Broder, skal tale til Faraos Kongen, at han skal lade Israels Børn drage ud af sit Land. 3Men jeg vil forhærde Faraos Hjerter og mangfoldiggøre mine Tegn og mine underlige Gerninger i Ægyptens Land. 4Og Faraos Kongen skal ikke høre eder, og jeg vil lægge min Haand paa Ægypterne og udføre mine Hæder, mit Folk, Israels Børn, af Ægyptens Land ved store Domme. 5Og Ægypterne skulde fornemme, at jeg er Iouo, naar jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels Børn midt ud fra dem. 6Og Mose og Aron gjorde det; saasom Iouo havde befale dem, saa gjorde de. 7Og Mose var firsindstyve Aar gammel, og Aron tre og firsindstyve Aar gammel, da de talede til Faraos Kongen. 8Og Iouo sagde til Mose og til Aron, sigende: 9Naar Faraos Kongen taler til eder sigende: Gør en underlig Gerning, da skal du sige til Aron: Tag din Stav og kast den for Faraos Ansigt: Den skal blive til en Slange. 10Da kom Mose og Aron til Faraos Kongen og gjorde saaledes, som Iouo havde befale dem, og Aron kastede sin Stav for Faraos Kongen og for hans Tjenere, og den blev til en Slange. 11Da kaldte ogsaa Faraos Kongen ad de vise og Troldkarlene, men ogsaa disse, de ægyptiske Koglere, gjorde ligesaa med deres Besværgelser. 12Og de kastede hver sin Stav, og de bleve Slanger; men Arons Stav opslugte deres Stave. 13Og Faraos Hjerter forhærdedes, at han hørte dem ikke, ligesom Iouo havde sagt. 14Og Iouo sagde til Mose: Faraos Hjerter er haardt, han vægrer sig ved at lade Folket fare. 15Gak til Faraos Kongen, se, han gaar ud til Vandet, og du skal træde frem mod ham ved Bredden af Floden; og din Stav, som var omvendt til en Slange, skal du tage i din Haand. 16Og du skal sige til ham: Iouo, Hebræernes Gud, har sendt mig til dig og sagt: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig i Ørken, og se, du har ej villet høre hidindtil. 17Saa siger Iouo:

Af dette skal du fornemme, at jeg er Iouo; se, jeg slaar med Staven, som jeg har i min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal omvendtes til Blod. 18Og Fiskene, som ere i Floden, skulde dø, og Floden skal lugte ilde, saa at Ægypterne skulde væmmes ved at drikke Vand af Floden. 19Og Iouo sagde til Mose: Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Haand ud over Vandet i Ægypten, over deres Strømme, over deres Floder og over deres Søer og over alle deres Vandsamlinger, og de skulde vorde Blod, og der skal være Blod i hele Ægyptens Land, baade i Træ- og i Stenkarrene. 20Og Mose og Aron gjorde saa, eftersom Iouo havde befale dem, og han opløftede Staven og slog Vandet, som var i Floden, for Faraos Øjne og for hans Tjeneres Øjne, og alt Vandet, som var i Floden, omvendtes til Blod. 21Og Fiskene, som vare i Floden, døde, og Floden lugtede ilde, saa at Ægypterne ikke kunde drikke Vand af Floden; og der blev Blod i hele Ægyptens Land. 22Og de ægyptiske Koglere gjorde ligesaa med deres Besværgelser; og Faraos Hjerter forhærdedes, at han hørte dem ikke, som Iouo havde sagt. 23Og Faraos Kongen vendte sig og gik til sit Hus og lagde end ikke dette paa sit Hjerter. 24Men alle Ægypterne grove omkring Floden efter Vand at drikke; thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden. 25Og der forløb syv Dage, efter at Iouo havde slaget Floden.

8Og Iouo sagde til Mose: Gak til Faraos Kongen, og du skal sige til ham: Saa siger Iouo: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. 2Og dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, se, da vil jeg plage hele dit Landemærke med Frøer. 3Og Floden skal vrimle med Frøer, og de skulde hoppe op og komme i dit Hus og i dit Sengekammer og paa din Seng og i dine Tjeneres Hus og iblandt dit Folk og i dine Ovne og i dine Dejgtruge. 4Og Frøerne skulde hoppe op paa dig og paa dit Folk og paa alle dine Tjenere. 5Og Iouo sagde til Mose: Sig til Aron: Ræk din Haand ud med din Stav over Strømmene, over Floderne og over Søerne, og lad Frøerne komme op over Ægyptens Land. 6Og Aron rakte sin Haand ud over Vandene i Ægypten, og der kom Frøer op og skjulte Ægyptens Land. 7Og Koglerne gjorde ligesaa med deres Besværgelser, og de lode Frøer komme op over Ægyptens Land. 8Da kaldte Faraos Kongen ad Mose og Aron og sagde: Beder du til Iouo, at han borttager Frøerne fra mig og fra

Anden Mosebog

mit Folk, saa vil jeg lade Folket fare, og de maa ofre til Iouo. 9Og Mose sagde til Faraos: Hav du fremfor mig den Ære at sige, naar jeg skal bede for dig og for dine Tjenere og for dit Folk, at Frøerne skulle fordrives fra dig og fra dine Huse; kun i Floden skulle de blive tilbage. 10Og han sagde: I Morgen; og han sagde: Efter dit Ord! at du skal fornemme, at der er ikke nogen som Iouo vor Gud, 11saa skulle Frøerne vige fra dig og fra dine Huse og fra dine Tjenere, og fra dit Folk; kun i Floden skulle de blive tilbage. 12Saa gik Mose og Aron ud fra Faraos; og Mose raabte til Iouo angaaende de Frøer, som han havde paaført Faraos. 13Og Iouo gjorde efter Mose Ord; saa døde Frøerne bort af Husene, af Gaardene og af Agrene. 14Og de samlede dem sammen, Hob ved Hob, og Landet stinkede. 15Der Faraos saa, at han havde faaet Luft, da forhærdede han sit Hjerte, og han hørte dem ikke, som Iouo havde sagt. 16Og Iouo sagde til Mose: Sig til Aron: Ræk din Stav ud, og slaa Støvet paa Jorden; det skal blive til Lus i hele Ægyptens Land. 17Og de gjorde saa; og Aron udstrakte sin Haand med sin Stav og slog Støvet paa Jorden, og der blev Lus paa Mennesker og paa Kvæget; alt Støvet i Landet blev til Lus i hele Ægyptens Land. 18Og Koglerne gjorde ligesaa med deres Besværgelser for at lade Lus komme frem, men de kunde ikke; og der var Lus paa Menneskene og paa Kvæget. 19Da sagde Koglerne til Faraos: Det er Guds Finger; men Faraos Hjerte forhærdedes, saa at han ikke hørte dem, som Iouo havde sagt. 20Og Iouo sagde til Mose: Staa aarle op om Morgen, og stil dig for Faraos; se, han gaar ud til Vandet, og du skal sige til ham: Saa siger Iouo: Lad mit Folk fare, at de maa tjene mig. 21Thi dersom du ikke lader mit Folk fare, se, da lader jeg komme alle Haande Utøj paa dig og paa dine Tjenere og paa dit Folk og i dine Huse, at Ægypternes Huse skulle vorde fulde af allehaande Utøj, og tilmed Jorden, hvorpaa de ere. 22Og paa den samme Dag vil jeg udskille Gosen Land, i hvilket mit Folk er, at der ikke skal være alle Haande Utøj der, paa det du skal fornemme, at jeg er Iouo midt i Landet. 23Og jeg vil sætte en Frelse til at skille imellem mit Folk og imellem dit Folk; i Morgen skal det Tegn ske. 24Og Iouo gjorde saa; og der kom en svær Hob Utøj i Faraos Hus og i hans Tjeneres Hus, og i hele Ægyptens Land blev Landet fordærvet af alle Haande Utøj. 25Og Faraos kaldte ad Mose og ad Aron og sagde: Gaar hen, ofrer

til eders Gud i dette Land. 26Og Mose sagde: Det maa ikke ske, at vi saa gøre; thi vi skulde da ofre til Iouo vor Gud, Ægypterne til en Vederstyggelighed; se, skulle vi ofre, Ægypterne til en Vederstyggelighed for deres Øjne, og de skulde ikke stene os? 27Vi skulle gaa tre Dages Rejse i Ørken og ofre til Iouo vor Gud, saasom han skal sige os. 28Da sagde Faraos: Jeg vil lade eder fare, at I skulle ofre til Iouo eders Gud i Ørken, dog saa, at I ikke skulle drage længere bort; beder for mig. 29Og Mose sagde: Se, naar jeg kommer ud fra dig, da vil jeg bede til Iouo, at alle Haande Utøj skal vige fra Faraos og fra hans Tjenere og fra hans Folk i Morgen; kun at Faraos ikke bedrager mig mere, saa at han ej lader Folket fare at ofre til Iouo. 30Og Mose gik ud fra Faraos og bad til Iouo. 31Saa gjorde Iouo efter Mose Ord og borttog alle Haande Utøj fra Faraos, fra hans Tjenere og fra hans Folk; der blev ikke eet igen. 32Men Faraos forhærdede sit Hjerte end denne Gang og lod ikke Folket fare.

9Og Iouo sagde til Mose: Gak til Faraos, og du skal sige til ham: Saa siger Iouo, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. 2Thi dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, og du fremdeles holder paa dem, 3se, da skal Iouos Haand komme over dit Kvæg, som er paa Marken, over Heste, over Asener, over Kameler, over Øksne og over smaat Kvæg, en saare svar Pest. 4Og Iouo skal gøre Skilsmisse imellem Israels Kvæg og imellem Ægypternes Kvæg, og der skal intet dø af alt det, Israels Børn have. 5Og Iouo satte en bestemt Tid og sagde: I Morgen skal Iouo gøre denne Gerning i Landet. 6Og Iouo gjorde denne Gerning den næste Dag, og alt Ægypternes Kvæg døde; men der døde ikke eet Stykke af Israels Børns Kvæg. 7Og Faraos sendte Bud, og se, end ikke eet Stykke var død af Israels Kvæg; men Faraos Hjerte forhærdedes, og han lod ikke Folket fare. 8Da sagde Iouo til Mose og til Aron: Tager eders Næver fulde af Aske fra Ovn, og Mose skal slaa den ud mod Himmelen for Faraos Øjne. 9Og den skal vorde til Støv over alt Ægyptens Land, og det skal vorde til Bylder, som skal bryde ud med Blegner, paa Folket og paa Kvæget i alt Ægyptens Land. 10Saa toge de Aske fra Ovn og stode for Faraos, og Mose slog den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som brød ud med Blegner, paa Folket og paa Kvæget. 11Og Koglerne kunde ikke bestaa for Mose, formedelst Byl-

Anden Mosebog

derne; thi der var Bylder paa Koglerne og paa alle Ægyptere. 12Men Iouo forhærdede Faraos Hjerter, saa at han ikke hørte dem, som Iouo havde sagt til Mose. 13Da sagde Iouo til Mose: Staa aarle op om Morgen og stil dig for Farao og sig til ham: Saa siger Iouo, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. 14Thi denne Gang vil jeg sende alle mine Plager, saa det gaar dig til Hjerter, baade paa dine Tjenere og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er ingen som jeg paa al Jorden. 15Thi havde jeg allerede udrakt min Haand og slaget dig og dit Folk med Pest, da havde du været udslettet af Jorden; 16men sandelig derfor har jeg ladet dig blive staaende, for at lade dig se min Magt, og for at mit Navn skal kundgøres i alle Lande. 17Ophøjer du dig endnu over mit Folk, saa at du ikke vil lade dem fare? 18Se, jeg vil i Morgen paa denne Tid lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var aldrig før i Ægypten fra den Dag, det blev grundfæstet og hidindtil. 19Saa send nu hen, saml dit Kvæg og alt det, du har paa Marken; thi alle Mennesker og alt Kvæg, som findes paa Marken og ikke ere samlede i Hus, og som Hagelen slaar ned paa, skulle dø. 20Hvo som da frygtede Iouos Ord blandt Faraos Tjenere, han lod sine Tjenere og sit Kvæg fly til Husene; 21men hvo som ikke lagde Iouos Ord paa sit Hjerter, lod sine Tjenere og sit Kvæg blive paa Marken. 22Da sagde Iouo til Mose: Ræk din Haand op mod Himmelen, og der skal vorde Hagel over hele Ægyptens Land, over Mennesker og over Kvæg og over alle Urter paa Marken i Ægyptens Land. 23Og Mose rakte sin Stav op mod Himmelen, og Iouo lod tordne og hagle, og der for Ild ned paa Jorden; og Iouo lod regne Hagel over Ægyptens Land. 24Og der blev Hagel og Ild, som slyngede sig midt i Hagelen, saare svar, saadan som ikke havde været i hele Ægyptens Land, fra den Tid det havde været et Folks Land. 25Og Hagelen nedslog i hele Ægyptens Land det, som var paa Marken, baade Mennesker og Kvæg; og alle Urter paa Marken slog Hagelen og knækkede alle Træer paa Marken. 26Alene i Gosen Land, hvor Israels Børn vare, faldt der ikke Hagel. 27Da sendte Farao hen og lod kalde ad Mose og Aron og sagde til dem: Jeg har syndet denne Gang; Iouo er den retfærdige, men jeg og mit Folk ere de ugudelige. 28Beder til Iouo, at det maa være nok med den Guds Torden og Hagel, saa vil jeg lade eder fare, at I ikke skulle bie længere. 29Og

Mose sagde til ham: Naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrede mine Hænder til Iouo, saa skal Tordenen høre op, og Hagelen skal ikke falde mere, at du skal fornemme, at Jorden hører Iouo til. 30Dog om dig og dine Tjenere ved jeg, at I endnu ikke frygte for Iouo Guds Ansigt. 31Da blev baade Hør og Byg nedslaget; thi Bygget var skudt i Aks og Hørren i Knevler. 32Men Hveden og Spelten bleve ikke nedslagne; thi de vare endnu ikke skredne. 33Og Mose gik fra Farao ud af Staden og udbredte sine Hænder til Iouo; saa lod det af at tordne og hagle, og Regnen blev ikke mere udøst paa Jorden. 34Der Farao saa, at det holdt op at regne og hagle og tordne, da syndede han endda; og han forhærdede sit Hjerter, han og hans Tjenere. 35Saa blev Faraos Hjerter forhærdet, og han lod ikke Israels Børn fare, som Iouo havde sagt ved Mose.

10Og Iouo sagde til Mose: Gak ind til Farao; thi jeg har forhærdet hans Hjerter og hans Tjeneres Hjerter for at gøre disse mine Tegn iblandt dem, 2og for at du skal forkynde det for dine Børns og dine Børnebørns Øren, hvad jeg har udrettet i Ægypten, og mine Tegn, som jeg har sat iblandt dem; og I skulle fornemme, at jeg er Iouo. 3Saa gik Mose og Aron ind til Farao og sagde til ham: Saa siger Iouo, Hebræernes Gud: Hvor længe vægrer du dig ved at ydmyge dig for mit Ansigt? lad mit Folk fare, at de maa tjene mig. 4Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit Folk fare, se, da vil jeg i Morgen lade Græshopper komme i dit Landemærke. 5Og de skulle skjule Synet af Jorden, at man ikke skal kunne se Jorden, og de skulle opæde det øvrige, som er reddet, og hvad der er blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skulle æde hvert Træ, som vokser op hos eder af Marken. 6Og dine Huse skulle fyldes og alle dine Tjeneres Huse og alle Ægypternes Huse, hvilket hverken dine Fædre eller dine Forfædre have set, fra den Tid de bleve til paa Jorden indtil denne Dag; saa vendte han sig og gik ud fra Farao. 7Da sagde Faraos Tjenere til ham: Hvor længe skal denne være os til en Snare? lad de Mænd fare, at de maa tjene Iouo deres Gud; mon du endnu ikke ved, at Ægypten er ødelagt? 8Og Mose og Aron bleve hentede tilbage til Farao, og han sagde til dem: Gaar, tjener Iouo, eders Gud; hvilke ere de, som gaa bort? 9Og Mose sagde: Vi ville gaa med vore unge og vore gamle, med vore Sønner og vore Døtre, med vore Faar og med vore Øksne ville

Anden Mosebog

vi gaa; thi det er os Iouos Højtid. 10Da sagde han til dem: Saa vist være Iouo med eder, som jeg vil lade eder og eders smaa Børn fare, ser der, at I have ondt i Sinde. 11Ikke saa! I Mænd, farer nu hen og tjener Iouo, thi det have I begæret; og man drev dem ud fra Faraos Ansigt. 12Da sagde Iouo til Mose: Ræk din Haand ud over Ægyptens Land efter Græshopper, og de skulle komme op over Ægyptens Land og æde alle Urter i Landet, ja alt det, som Hagelen lod blive tilovers. 13Saa rakte Mose sin Stav over Ægyptens Land, og Iouo lod komme Østenvejr i Landet den samme hele Dag og hele Nat; det skete om Morgen, at Østenvejret bragte Græshopperne op. 14Og der kom Græshopper op over hele Ægyptens Land og lode sig ned i hele Ægyptens Landemærke; de vare i svær Mængde; før dem havde der ikke været Græshopper saaledes, og efter dem skulde der ikke blive saaledes; 15thi de skjulte Synet af hele Jordan, og Jordan blev formørket, og de aade alle Urter i Landet og al Frugt paa Træerne, som Hagelen lod blive tilovers; og der blev intet grønt tilovers paa Træer eller paa Urter i Marken i hele Ægyptens Land. 16Da skyndte Farao sig at kalde ad Mose og Aron, og han sagde: Jeg har syndet imod Iouo eders Gud og imod eder. 17Og kære, forlad mig nu min Synd aleneste denne Gang, og beder til Iouo eders Gud, at han dog vil borttage denne Død fra mig. 18Og han gik ud fra Farao, og han bad til Iouo. 19Og Iouo vendte Vejret om til en saare stærk Vestenvind, som førte Græshopperne bort og kastede dem i det røde Hav; der blev ikke een Græshoppe tilovers i hele Ægyptens Landemærke. 20Men Iouo forhærdede Faraos Hjerter, og han lod ikke Israels Børn fare. 21Og Iouo sagde til Mose: Ræk din Haand op mod Himmelen, at der bliver Mørke over Ægyptens Land, at man kan føle paa Mørket. 22Og Mose rakte sin Haand op mod Himmelen; da blev der tykt Mørke i hele Ægyptens Land i tre Dage. 23Ikke een saa den anden, og ingen stod op fra sit Sted i tre Dage; men hos alle Israels Børn var det lyst i deres Boliger. 24Da kaldte Farao ad Mose og sagde: Gaar, tjener Iouo, kun skulle I lade eders Faar og Øksne blive; ogsaa eders smaa Børn maa fare med eder. 25Og Mose sagde: Du skal og medgive os Slagtoffere og Brændoffere, at vi kunne ofre til Iouo, vor Gud. 26Og endogsaa vort Fæ skal gaa med os, der skal ikke en Klov blive tilbage; thi vi skulle tage deraf til at tjene Iouo, vor

Gud; thi vi vide ikke, hvormed vi skulle tjene Iouo, førend vi komme derhen. 27Men Iouo forhærdede Faraos Hjerter, og han vilde ikke lade dem fare. 28Og Farao sagde til ham: Gak fra mig, vogt dig, at du ikke mere ser mit Ansigt; thi paa hvilken Dag du ser mit Ansigt, skal du dø. 29Og Mose sagde: Du taleder ret; jeg vil herfter ikke mere se dit Ansigt.

11Og Iouo sagde til Mose: Jeg vil endnu lade een Plage komme over Farao og over Ægypten, siden skal han lade eder fare herfra; naar han lader eder fare alle til Hobe, skal han endog drive eder herfra. 2Sig nu for Folkets Øren, at de skulle begære, hver Mand af sin Næste og hver Kvinde af sin Næste, Sølvkar og Guldkar. 3Og Iouo gav Folket Naade for Ægypternes Øjne, og Manden Mose var saare mægtig i Ægyptens Land for Faraos Tjeneres Øjne og for Folkets Øjne. 4Og Mose sagde: Saa siger Iouo: Ved Midnat vil jeg gaa ud midt igennem Ægypten. 5Og alle førstefødte i Ægyptens Land skulle dø, fra den førstefødte for Farao, som sidder paa sin Trone, indtil den førstefødte for Tjenestekvinden, som arbejder ved Kværnen, og alle førstefødte af Kvæg. 6Og der skal blive et stort Skrig i det hele Ægyptens Land, hvis Lige ikke har været, og hvis Lige ikke skal blive mere. 7Men hos alle Israels Børn skal ikke en Hund bjæffe med sin Tunge, enten mod Mennesker eller Kvæg, for at I skulle vide, at Iouo gør Skilsmisse imellem Ægypterne og imellem Israel. 8Da skulle alle disse dine Tjenere komme ned til mig og nedbøje sig for mig og sige: Gak ud, du og alt Folket, som er i Følge med dig, og derefter vil jeg gaa ud; og han gik ud fra Farao med fnysende Vrede. 9Og Iouo havde sagt til Mose: Farao skal ikke høre eder, paa det mine Vidundere skulle blive mange i Ægyptens Land. 10Og Mose og Aron gjorde alle disse Vidundere for Farao; men Iouo forhærdede Faraos Hjerter, og han lod ikke Israels Børn fare ud af sit Land.

12Og Iouo taleder til Mose og Aron i Ægyptens Land og sagde: 2Denne Maaned skal være eder Maanedernes Begyndelse, den skal være eder den første iblandt Maanederne i Aaret. 3Taler til al Israels Menighed og siger: Paa den tiende Dag i denne Maaned, da skulle de tage sig hver et Lam for hvert Fædrenehus, eet Lam for hvert Hus. 4Og dersom Huset ikke er talrigt nok til et Lam, da skal han og hans Nabo, som er næst ved

Anden Mosebog

hans Hus, tage et, efter Antallet paa Personerne; I skulle regne til et Lam, efter hvad enhver kan æde til. 5Det skal være eder et lydeløst, eet Aar gammelt Vædderlam; I skulle tage det af Faarene eller af Gederne. 6Og det skal være hos eder i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; og de skulle slagte det, hele Israels Menigheds Forsamling, imellem de tvende Aftener. 7Og de skulle tage af Blodet og stryge paa begge Dørstolperne og paa det øverste Dørtræ af Husene, i hvilke de æde det. 8Og de skulle æde Kødets den samme Nat, stegt ved Ild, og med usyrede Brød til beske Urter skulle de æde det. 9I skulle ikke æde noget deraf raat eller kogt i Vand, men stegt ved Ild, med dets Hoved, med dets Skanker og med dets Indvolde. 10Og I skulle ikke levne noget deraf til om Morgen; men det, som levnes deraf til om Morgen, skulle I opbrænde med Ild. 11Og saaledes skulle I æde det: Eders Lænder skulle være ombundne, eders Sko paa eders Fødder og eders Kæp i eders Haand; og I skulle æde det med Hast; det er Paaske for Iouo. 12Thi jeg vil gaa igennem Ægyptens Land den samme Nat og slaa alle førstefødte i Ægyptens Land, baade af Mennesker og Kvæg, og jeg vil holde Dom over alle Ægypternes Guder; jeg er Iouo. 13Og Blodet skal være eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I ere, og jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; og der skal ingen Plage være iblandt eder til Fordærvelse, naar jeg slaar Ægyptens Land. 14Og denne Dag skal være for eder til en Ihukommelse, og den skulle I højtideligholde som Højtid for Iouo; hos eders Efterkommere til en evig Skik skulle I højtideligholde den. 15I skulle æde usyrede Brød syv Dage, paa den første Dag skulle I holde op at bruge Surdejg i eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød fra den første Dag indtil den syvende Dag, den Sjæl skal udryddes af Israel. 16Og paa den første Dag skal der være for eder en hellig Sammenkaldelse, og paa den syvende Dag en hellig Sammenkaldelse; der skal ikke gøres noget Arbejde paa dem, alene det, som skal ædes af hver Person, det alene maa tilberedes for eder. 17Og I skulde holde de usyrede Brøds Højtid; thi paa den selvsamme Dag udførte jeg eders Hære af Ægyptens Land; derfor skulle I holde denne Dag hos eders Efterkommere til en evig Skik. 18I den første Maaned paa den fjortende Dag i Maaneden, om Aftenen skulle I æde usyrede Brød, indtil den een og tyvende Dag i Maaneden

om Aftenen. 19Syv Dage skal der ikke findes Surdejg i eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød, den Sjæl skal udryddes af Israels Menighed, hvad enten han er fremmed eller en indfødt i Landet. 20Intet syret skulle I æde, I skulle æde usyrede Brød i alle eders Boliger. 21Da kaldte Mose ad alle de ældste af Israel og sagde til dem: Henter frem og tager eder smaat Kvæg for eders Slægter og slagter Paaskelammet. 22Og I skulle tage et Knippe Isop og dyppe i Blodet, som er i Bækkenet, og stryge paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne af Blodet, som er i Bækkenet; og ingen af eder skal gaa ud af sit Huses Dør, før om Morgen. 23Og Iouo skal gaa igennem for at slaa Ægypterne, og han skal se Blodet paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne, og Iouo skal gaa Døren forbi og ikke tilstede Fordærveren at komme til eders Huse for at slaa. 24Derfor skulle I varetage dette til en Skik for dig og for dine Børn evindeligen. 25Og det skal ske, naar I komme til Landet, som Iouo skal give eder, som han har sagt, da skulle I varetage denne Tjeneste. 26Og det skal ske, naar eders Børn sige til eder: Hvad er dette for en Tjeneste, som I have for? 27da skulle I sige: Det er Paaskeoffer for Iouo, som gik Israels Børns Huse forbi i Ægypten, der han slog Ægypterne og friede vore Huse; saa bøjede Folket sig og tilbad. 28Og Israels Børn gik hen og gjorde det; efter som Iouo havde befaleet Mose og Aron, saa gjorde de. 29Og det skete om Midnatten, da slog Iouo alle førstefødte i Ægyptens Land, fra den førstefødte for Farao, som sad paa sin Trone, indtil den førstefødte for den fangne, som var i Fængslets Hus, og alle førstefødte af Kvæget. 30Da stod Farao op samme Nat og alle hans Tjenere og alle Ægypterne, og der blev et stort Skrig i Ægypten; thi der var ikke eet Hus, at der jo var en død deri. 31Og han kaldte Mose og Aron om Natten og sagde: Gører eder rede, gaar ud af mit Folks Midte, baade I, saa og Israels Børn, og gaar, tjener Iouo, som I have sagt. 32Tager baade eders Faar og eders Øksne, som I have sagt, og gaar, og I skulle ogsaa velsigne mig. 33Og Ægypterne trængte haardt paa Folket for hastigen at faa dem ud af Landet; thi de sagde: Vi dø alle. 34Saa tog Folket sin Dejg op, før den blev syret, deres Dejgtruge, indsvøbte i deres Kapper, paa deres Skuldre. 35Og Israels Børn havde gjort efter Mose Ord og begæret af Ægypterne Sølvkar og Guldkar og Klæder.

Anden Mosebog

36Og Iouo havde givet Folket Naade for Ægypternes Øjne, saa at de lode dem faa dem; og de skilte Ægypterne derved. 37Saa rejste Israels Børn fra Raamses til Sukot, henved seks Hundrede Tusinde Mænd til Fods, foruden smaa Børn. 38Ja og en stor Hob af alle Haande Folk drog op med dem, og Faar og Øksne, ja saare meget Kvæg. 39Og de bagte af den Dejg, som de førte fra Ægypten, usyrede Kager, thi den var ikke syret; fordi de vare uddrevne af Ægypten og kunde ikke tøve og havde end ikke beredt sig Tæring. 40Og Israels Børn havde boet udi Ægypten i fire Hundrede Aar og tredive Aar. 41Og det skete, der fire Hundrede og tredive Aar vare til Ende, ja det skete lige paa den samme Dag, da udgik alle Iouos Hære af Ægyptens Land. 42Denne er en Nat, som toges i Agt af Iouo for at udføre dem af Ægyptens Land; den samme Nat skal tages i Agt for Iouo af alle Israels Børn hos deres Efterkommere. 43Og Iouo sagde til Mose og Aron: Denne er Paaskens Skik: Ingen fremmed skal æde deraf. 44Men enhver Svend, som hører nogen til, og som er købt for Penge, maa, naar du faar omskaaret ham, æde deraf. 45Ingen Gæst eller Lejesvend skal æde deraf. 46Det skal ædes i eet Hus, du skal ikke udbære af Kødet udenfor Huset; og I skulle ikke bryde Ben derpaa. 47Al Israels Menighed skal gøre det. 48Og naar nogen fremmed opholder sig hos dig og vil holde Paaske for Iouo, da skal alt hans Mandkøn omskæres, og da maa han have Adgang til at holde den og være som en indfødt i Landet; men ingen, som har Forhud, skal æde deraf. 49Der skal være een Lov for den indfødte og for den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder. 50Og alle Israels Børn gjorde det; som Iouo havde befalet Mose og Aron, saa gjorde de. 51Og det skete lige paa den samme Dag, at Iouo udførte Israels Børn af Ægyptens Land med deres Hære.

13Og Iouo taledede til Mose og sagde: 2Du skal hellige mig alle førstefødte; det som aabner hver Moders Liv iblandt Israels Børn, iblandt Folk og iblandt Kvæg, det hører mig til. 3Og Mose sagde til Folket: Kom denne Dag ihu, paa hvilken I ere udgangne af Ægypten, af Trælles Hus; thi med en vældig Haand udførte Iouo eder herfra. Og syret Brød skal ikke ædes. 4Paa denne Dag udgaa I, i Abid Maaned. 5Og det skal ske, naar Iouo har indført dig i Kananitens og

Hethitens og Amoritens og Hevitens og Jebusitens Land, hvilket han svor dine Fædre at ville give dig, et Land som flyder med Mælk og Honning, da skal du varetage denne Tjeneste i denne Maaned: 6Syv Dage skal du æde usyrede Brød, og paa den syvende Dag er Højtid for Iouo. 7Usyrede Brød skulle ædes syv Dage, og der skal ikke ses syret Brød hos dig, og ikke ses Surdejg hos dig i hele dit Landemærke. 8Og du skal forkynde for din Søn paa den samme Dag og sige: Dette sker for det, som Iouo gjorde mig, der jeg drog ud af Ægypten. 9Og det skal være dig til et Tegn paa din Haand og til en Ihukommelse imellem dine Øjne, for at Iouos Lov skal være i din Mund; thi Iouo udførte dig af Ægypten med en stærk Haand. 10Og du skal tage Vare paa denne Skik til dens bestemte Tid, hvert Aar. 11Og det skal ske, naar Iouo har indført dig i Kananitens Land, som han svor dig og dine Fædre, og har givet dig det, 12da skal du overgive til Iouo alt det, som aabner Moders Liv; og alt det førstefødte, der falder af Kvæg, som hører dig til, hvad som er en Han, hører Iouo til. 13Og alt førstefødt af Asener skal du løse med et Lam, men dersom du ikke løser det, da skal du bryde Halsen paa det; men alle førstefødte af Mennesker iblandt dine Sønner skal du løse. 14Og det skal ske, naar din Søn spørger dig ad herefter, sigende: Hvad er det? da skal du sige til ham: Iouo udførte os af Ægypten, af Trælles Hus, med en vældig Haand. 15Thi det skete, fordi Faraos Farao havde forhærdet sig, saa han ikke lod os fare, at Iouo ihjelslog alle førstefødte i Ægyptens Land, fra Menneskets førstefødte indtil Kvægets førstefødte; derfor ofrer jeg Iouo alt det, som aabner Moders Liv, og som er Han, og jeg skal løse hver førstefødt blandt mine Sønner. 16Og det skal være til et Tegn paa din Haand og til Span imellem dine Øjne, at Iouo udførte os af Ægypten med en vældig Haand. 17Og det skete, der Faraos Farao lod Folket fare, da førte Gud dem ikke ad Vejen til Filistrene, skønt den var nærmest; thi Gud sagde: Maaske det kunde fortryde Folket, naar de se Striden, og de kunde vende tilbage til Ægypten. 18Og Gud førte Folket omkring ad Vejen igennem Ørkenen mod det røde Hav; og Israels Børn droge bevæbnede af Ægyptens Land. 19Og Mose tog Josefs Ben med sig; thi denne havde taget en stærk Ed af Israels Børn og sagt: Gud skal viselig besøge eder, og I skulle føre mine Ben op herfra med eder. 20Saa rejste de fra Sukot, og

Anden Mosebog

de lejrede sig i Etham paa Grænsen af Ørken. 21Og Iouo gik foran dem om Dagen i en Skystøtte for at lede dem paa Vejen, om Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem, at de kunde vandre Dag og Nat. 22Han lod ikke Skystøtten vige om Dagen eller Ildstøtten om Natten, den blev for Folkets Aasyn.

14Og Iouo taledede til Mose og sagde: 2Tal til Israels Børn, at de drage om og lejre sig for Pi-Hakiroth, imellem Migdol og Havet, tvært over for Baal-Zefon, ret for den skulle I lejre eder ved Havet. 3Thi Faraos skal sige om Israels Børn: De ere farne vild i Landet, Ørken har lukket for dem. 4Og jeg vil forhærde Faraos Hjerter, at han skal forfølge dem, og jeg vil forherlige mig paa Faraos og paa al hans Hær, og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Iouo; og de gjorde saa. 5Og det blev Kongen af Ægypten tilkendegivet, at Folket flyede; da omvendtes Faraos og hans Tjeneres Hjerter imod Folket, og de sagde: Hvi gjorde vi dette, at vi lode Israel fare, at de ikke skulde tjene os? 6Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit Folk med sig. 7Og han tog seks Hundrede udvalgte Vogne og alle Vogne i Ægypten og Hovedsmændene over dem alle. 8Thi Iouo forhærdede Ægyptens Konge Faraos Hjerter, saa at han forfulgte Israels Børn; men Israels Børn vare uddragne ved en høj Haand. 9Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de havde lejret sig ved Havet, alle Faraos Vognheste og hans Ryttere og hans Hær, ved Pi-Hakiroth, tvært over for Baal-Zefon. 10Og Faraos nærmede sig; og Israels Børn opløftede deres Øjne, og se, Ægypterne droge efter dem; da frygtede de saare, og Israels Børn raabte til Iouo. 11Og de sagde til Mose: Mon der ikke var Grave i Ægypten, siden du tog os ud til at dø i Ørken? hvi gjorde du os dette, at du førte os ud af Ægypten? 12Er det ej det Ord, som vi taledede til dig i Ægypten, sigende: Lad af fra os, vi ville tjene Ægypterne; thi det er os bedre at tjene Ægypterne end at dø i Ørken. 13Da sagde Mose til Folket: Frygter ikke, bliver staaende og ser Iouos Frelse, som han skal vise eder i Dag; thi disse Ægyptere, som I se i Dag, dem skulle I ikke i al Evighed se mere herefter. 14Iouo skal stride for eder, og I, I skulle tie. 15Og Iouo sagde til Mose: Hvi vil du raabe til mig? sig til Israels Børn, at de skulle drage frem; 16og opløft du din Stav og udræk din Haand over Havet og skil det ad, og Israels Børn skulle gaa midt igennem

Havet paa det tørre. 17Og jeg, se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerter, at de skulle forfølge eder; saa vil jeg forherlige mig paa Faraos og paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere. 18Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Iouo, naar jeg har forherliget mig paa Faraos, paa hans Vogne og paa hans Ryttere. 19Da drog den Guds Engel, som gik foran Israels Hær, af Sted og drog bag dem; og Skystøtten drog fra deres Ansigt og stod bag dem. 20Og den kom imellem Ægypternes Hær og imellem Israels Hær, og den var Sky og Mørke [for hine], men oplyste Natten [for disse]; og den ene kom ikke til den anden den ganske Nat. 21Og Mose udstrakte sin Haand over Havet, og Iouo lod Havet fare bort ved et stærkt Østenvæjr den ganske Nat og gjorde Havet som det tørre; og Vandene skiltes ad. 22Og Israels Børn gik midt igennem Havet paa det tørre; og Vandet var dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side. 23Og Ægypterne forfulgte dem og droge efter dem, alle Faraos Heste, hans Vogne og hans Ryttere, til midt i Havet. 24Og det skete, der Morgenvagten kom, da saa Iouo i Ildens og Skyens Støtte til Ægypternes Hær og forfærdede Ægypternes Hær. 25Og han stødte Hjulene af deres Vogne og lod dem rykke frem med Besvær; da sagde Ægypterne: Jeg maa fly for Israel; thi Iouo strider for dem imod Ægypterne. 26Da sagde Iouo til Mose: Udræk din Haand over Havet, og Vandene skulle falde tilbage over Ægypterne, over deres Vogne og over deres Ryttere. 27Saa rakte Mose sin Haand over Havet, og Havet kom igen mod Morgenen i sit sædvanlige Leje, og Ægypterne flyede imod det; saa styrtede Iouo Ægypterne midt i Havet. 28Og Vandet kom igen og skjulte i hele Faraos Hær Vogne og Ryttere, som vare komne efter dem i Havet; der blev end ikke een tilovers af dem. 29Men Israels Børn vare gangne paa det tørre midt igennem Havet, og Vandet havde været dem en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side. 30Saa frelste Iouo Israel den samme Dag af Ægypternes Haand, og Israel saa Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. 31Og Israel saa den store Magt, som Iouo havde bevist paa Ægypterne, og Folket frygtede Iouo; og de troede paa Iouo og paa Mose, hans Tjener.

15Da sang Mose og Israels Børn denne Sang for Iouo og sagde: Jeg vil synge for Iouo; thi han er højt ophøjet; Hesten og den, som red derpaa,

Anden Mosebog

har han nedstyrtet i Havet. 2Io er min Styrke og Lovsang, og han blev mig til Frelse; denne er min Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil ophøje ham. 3Iouo er en Krigsmand, „Iouo“ er hans Navn. 4Han kastede Faraos Vogne og hans Hær i Havet, og hans udvalgte Hovedsmænd bleve druknede i det røde Hav. 5Afgrundene skjulte dem; de sank ned i de dybe Vande som en Sten. 6Iouo! din højre Haand har vist sig at være herlig med Styrke; Iouo! du knuser Fjenden med din højre Haand. 7Og du nedstøder dine Modstandere med din store Højhed; du udsender din Vrede, den fortærer dem som Straa. 8Og ved din Vredes Vejr ophobedes Vandene, Strømmene stode som en Dynge; Bølgerne stivnede midt i Havet. 9Fjenden sagde: Jeg vil forfølge, gribe, dele Rovet; min Sjæl skal stille sin Lyst paa dem, jeg vil uddrage mit Sværd, min Haand skal udrydde dem. 10Du blæste med dit Vejr, Havet skjulte dem; de sank som Bly i de mægtige Vande. 11Hvo er som du iblandt Guderne, Iouo? hvo er som du, herlig bevist i Hellighed, forfærdelig at berømme, underfuld i Gerning! 12Du udtrakke din højre Haand, Jordan opslugte dem. 13Du har ved din Miskundhed ført dette Folk, som du har genløst; du ledsagede dem med din Kraft til din Helligheds Bolig. 14Folkene hørte det, de bævede; Angest betog dem, som bo i Palæstina. 15Da forfærdedes Edoms Fyrster, Bæven betog de vældige i Moab, alle Indbyggere i Kanaan bleve mistrøstige. 16Forfærdelse og Frygt skal falde over dem, ved din Arms Magt skulle de blive tavse som en Sten, indtil dit Folk, Iouo! kommer over, til det Folk kommer over, som du har forhvervet. 17Du skal føre dem ind og plante dem paa din Arvs Bjerg; du har gjort en Bolig, hvori du vil bo, o Iouo! en Helligdom, Herre! har dine Hænder beredt. 18Iouo skal regere evindeligt og altid. 19Thi Faraos Heste droge ind med hans Vogne og hans Ryttere i Havet, og Iouo lod Havets Vande komme tilbage over dem; men Israels Børn gik paa det tørre midt igennem Havet. 20Og Maria, den Profetinde, Arons Søster, tog en Pauke i sin Haand; og alle Kvinder gik ud efter hende med Pauker og Dans. 21Og Maria svarede dem: Synger for Iouo, thi han er højt ophøjet; Hesten og den, som red derpaa, har han nedstyrtet i Havet. 22Og Mose lod Israel drage frem fra det røde Hav, og de droge ud til den Ørk Sur, og de vandrede tre Dage i Ørkenen og fandt ikke Vand. 23Saa kom de til

Mara; men de kunde ikke drikke Vandet i Mara, thi det var besk; derfor kaldte han dens Navn Mara. 24Da knurrede Folket imod Mose og sagde: Hvad skulle vi drikke? 25Saa raabte han til Iouo, og Iouo viste ham et Træ, og han kastede det i Vandet, og saa blev Vandet sødt. Der satte han dem Lov og Ret, og der forsøgte han dem. 26Og han sagde: Om du flitteligen hører Iouo din Guds Røst, og gør det, som Ret er for hans Øjne, og vender dine Øren til hans Bud og holder alle hans Befalinger, da vil jeg ikke lægge paa dig nogen af de Sygdomme, som jeg lagde paa Ægypterne; thi jeg er Iouo, som læger dig. 27Og de kom til Elim, og der var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstve Palmetræer; og der lejrede de sig ved Vandet.

16Og de droge fra Elim, og al Israels Børns Menighed kom til den Ørk Sin, som er imellem Elim og imellem Sinai, paa den femtende Dag i den anden Maaned, efter at de udgik af Ægyptens Land. 2Og al Israels Børns Menighed knurrede mod Mose og mod Aron i Ørken. 3Og Israels Børn sagde til dem: Gid vi vare døde ved Iouos Haand i Ægyptens Land, da vi sode ved Kødgryden, da vi aade Brød, til vi vare mætte; thi I have udført os i denne Ørk at lade hele denne Menighed dø af Hunger. 4Da sagde Iouo til Mose: Se, jeg vil lade regne Brød ned fra Himlen til eder, at Folket maa gaa ud og sanke, hvad der hører til, Dag for Dag, at jeg kan forsøge det, om det vil vandre i min Lov eller ej. 5Og det skal ske paa den sjette Dag, at de skulle tillave det, som de bære hjem; og det skal være dobbelt saa meget som det, de ellers sanke hver Dag. 6Og Mose og Aron sagde til alle Israels Børn: I Aften skulle I kende, at Iouo har udført eder af Ægyptens Land; 7og i Morgen skulle I se Iouos Herlighed, efterdi han har hørt eders Knurren imod Iouo; og hvad ere vi, at I knurre mod os? 8Og Mose sagde: Det skal ske, naar Iouo giver eder Kød at æde i Aften og Brød i Morgen til at mættes; efterdi Iouo har hørt eders Knurren, med hvilken I knurre imod ham; og hvad ere vi? Eders Knurren er ikke imod os, men imod Iouo. 9Og Mose sagde til Aron: Sig til al Israels Børns Menighed: Kommer frem for Iouos Ansigt; thi han har hørt eders Knurren. 10Og det skete, der Aron taledes til al Israels Børns Menighed, da saa de hen til Ørken; og se, Iouos Herlighed saas i Skyen. 11Og Iouo taledes til Mose og sagde: 12Jeg har hørt Israels Børns

Anden Mosebog

Knurren; tal til dem og sig: Imellem de to Aftener skulle I æde Kød, og i Morgen skulle I mættes af Brød; og I skulle fornemme, at jeg er Iouo eders Gud. 13Og det skete om Aftenen, at der kom Vagtlere og bedækkede Lejren, og om Morgen laa Duggen trindt omkring Lejren. 14Og der Duggen, som laa, hævdede sig, se, da laa der oven over Ørken noget tyndt, trindt, tyndt som Rimfrost paa Jorden. 15Der Israels Børn saa det, da sagde de, den ene til den anden: Hvad er det? thi de vidste ikke, hvad det var; da sagde Mose til dem: Det er det Brød, som Iouo har givet eder at æde. 16Dette er det Ord, som Iouo har befalede: Sanker deraf, eftersom enhver kan æde; I skulle tage en Orner for hvert Hoved, efter eders Personers Tal, som hver har i sit Telt. 17Og Israels Børn gjorde saa og sankede, en mere og en anden mindre. 18Og de maalte det i en Orner, da havde den ikke tilovers, som havde sanket meget, og der fattedes ikke for den, som havde sanket mindre; de havde sanket hver saa meget, som han kunde æde. 19Og Mose sagde til dem: Ingen skal levne deraf til om Morgen. 20Dog adløde de ikke Mose, men somme levnedes deraf til om Morgen, saa voksede der Orme derudi, og det lugtede ilde; saa blev Mose vred paa dem. 21Og de sankede hver Morgen deraf, hver saa meget, som han kunde æde, men naar Solen skinnede hedt, saa smeltedes det. 22Og det skete paa den sjette Dag, at de sankede dobbelt Brød, to Orner for een; saa kom alle Fyrsterne af Menigheden og gav Mose det til Kende. 23Da sagde han til dem: Det er det, som Iouo sagde: I Morgen er det Sabbat, Helligheds Hvile for Iouo; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville koge, det koger; men alt det, som bliver tilovers, skulle I lade ligge i Forvaring for eder til Morgen. 24Og de lode det ligge til Morgen, som Mose befalede; og det lugtede ikke ilde, og der var ikke Orm i det. 25Da sagde Mose: Æder det i Dag; thi det er Sabbat i Dag for Iouo; i Dag skulle I ikke finde det paa Marken. 26Seks Dage skulle I sanke det; men paa den syvende Dag, paa Sabbaten, paa den skal det ikke være at finde. 27Og det skete, paa den syvende Dag gik nogle af Folket ud at sanke, men de fandt intet. 28Da sagde Iouo til Mose: Hvor længe vægre I eder ved at holde mine Bud og mine Love? 29Ser, at Iouo har givet eder Sabbaten, derfor giver han eder paa den sjette Dag to Dages Brød; bliver hver paa sit Sted, ingen gaa ud fra sit Sted paa den syvende Dag.

30Og Folket hvilede paa den syvende Dag. 31Og Israels Hus kaldte dets Navn Man; og det var ligesom Korianderfrø hvidt og smagte som Honningkage. 32Og Mose sagde: Dette er det Ord, som Iouo befalede: Fyld en Orner deraf til at forvares til eders Efterkommere, paa det de maa se det Brød, som jeg bespiste eder med i Ørken, der jeg udførte eder af Ægyptens Land. 33Og Mose sagde til Aron: Tag en Krukke, og læg en Orner fuld af Man derudi, og sæt det ned for Iouo til at forvares til eders Efterkommere. 34Ligesom Iouo befalede Mose, saa satte Aron det ned for Vidnesbyrdet til at forvares. 35Og Israels Børn aade det Man fyrretyve Aar, til de kom til det Land, som var beboet; de aade Man, indtil de kom til Grænsen af Kanaans Land. 36Men en Orner er den tiende Part af en Efa.

17Og al Israels Børns Menighed drog fra den Ørk Sin, paa deres Rejser, efter Iouos Mund, og de lejrede sig i Refidim, og Folket havde intet Vand at drikke. 2Og Folket kivedes med Mose, og de sagde: Giver os Vand, at vi kunne drikke; og Mose sagde til dem: Hvad ville I kives med mig for? hvorfor ville I friste Iouo? 3Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket knurrede imod Mose, og de sagde: Hvorfor har du ført os op af Ægypten, at lade mig og mine Børn og mit Kvæg dø af Tørst? 4Da raabte Mose til Iouo og sagde: Hvad skal jeg gøre ved dette Folk? om et lidet saa stene de mig. 5Og Iouo sagde til Mose: Gak frem for Folket og tag med dig af de ældste af Israel, og tag din Stav, med hvilken du slog Floden, i din Haand, og gaa. 6Se, jeg vil staa for dig der paa Klippen paa Horeb, og du skal slaa paa Klippen, saa skal der flyde Vand ud af den, at Folket maa drikke; og Mose gjorde saa for Israels ældstes Øjne. 7Saa kaldte han Stedets Navn Massa og Meriba, for Israels Børns Kiv, og fordi de havde fristet Iouo og sagt: Monne Iouo være iblandt os eller ej? 8Og Amalek kom og stred imod Israel i Refidim. 9Da sagde Mose til Josva: Udvælg os Mænd og drag ud, strid imod Amalek; jeg vil staa øverst paa Højen i Morgen, og Guds Stav skal være i min Haand. 10Og Josva gjorde, som Mose havde sagt ham om at stride imod Amalek; men Mose, Aron og Hur gik op øverst paa Højen. 11Og det skete, naar Mose opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand; men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand. 12Men Mose Hænder bleve trætte, derfor toge de en Sten og lagde

Anden Mosebog

under ham, og han satte sig derpaa; og Aron og Hur holdt hans Hænder oppe, een paa den ene Side og een paa den anden Side; og hans Hænder bleve stadig holdt oppe, indtil Solen gik ned. 13Og Josva svækkede Amalek og hans Folk med skarpe Sværd. 14Og Iouo sagde til Mose: Skriv dette til en Ihukommelse i Bogen, og indprent det i Josvas Øren; thi jeg vil visselig udslette Amaleks Ihukommelse under Himmelen. 15Og Mose byggede et Alter og kaldte dets Navn: Iouo er mit Banner. 16Og han sagde: Der er en udrakt Haand paa Ios Trone; Iouos Strid skal være imod Amalek fra Slægt til Slægt.

18Og Jetro, Præsten i Midian, Mose Svigerfader, hørte alt det, Gud havde gjort imod Mose og imod sit Folk Israel, at Iouo havde udført Israel af Ægypten. 2Da tog Jetro, Mose Svigerfader, Zippora, Mose Hustru, som han havde sendt tilbage, 3og hendes to Sønner, — af hvilke den enes Navn var Gersom; thi han sagde: Jeg har været fremmed i et fremmed Land; 4og den andens Navn Elieser; thi han sagde: Min Faders Gud er kommen mig til Hjælp og har friet mig fra Faraos Sværd. 5Og Jetro, Mose Svigerfader, kom med hans Sønner og hans Hustru til Mose i Ørken, der, hvor han havde lejret sig ved Guds Bjerg. 6Og han lod sige til Mose: Jeg, Jetro din Svigerfader, kommer til dig, og din Hustru og hendes to Sønner med hende. 7Da gik Mose ud imod sin Svigerfader og bøjede sig og kyssede ham, og den ene hilsede den anden, og de gik ind i Teltet. 8Og Mose fortalte sin Svigerfader alt det, Iouo havde gjort Faraog og Ægypterne for Israels Skyld, tilligemed al den Møje, som var dem vederfaren paa Vejen, og hvorledes Iouo havde friet dem. 9Da blev Jetro glad for alt det gode, Iouo havde gjort Israel, som han havde friet af Ægypternes Haand. 10Og Jetro sagde: Lovet være Iouo, som friede eder af Ægypternes Haand og af Faraos Haand, og som friede Folket fra at være under Ægypternes Haand. 11Nu ved jeg, at Iouo er stor fremfor alle Guder; thi i den Sag, hvoraf de hovmodede sig, var han over dem. 12Og Jetro, Mose Svigerfader, tog Brændoffer og Slagtoffer til Gud; saa kom Aron og alle Israels ældste for at faa Mad med Mose Svigerfader for Guds Ansigt. 13Og det skete den næste Dag, at Mose satte sig at dømme Folket, og Folket stod for Mose fra Morgenen indtil Aftenen. 14Der Mose Svigerfader saa alt det, han havde for med Folket, da sagde han: Hvad er

dette for en Sag, som du har for med Folket? hvi sidder du for dig alene, og alt Folket staar for dig fra Morgen til Aften? 15Og Mose sagde til sin Svigerfader: Fordi Folket kommer til mig for at adspørge Gud. 16Naar de have nogen Sag, da komme de til mig, at jeg skal dømme imellem en Mand og imellem hans næste; og jeg skal lære dem Guds Skikke og hans Love. 17Da sagde Mose Svigerfader til ham: Det er ikke godt, hvad du her gør. 18Du maa jo forsmægte, baade du og dette Folk, som er med dig; thi den Handel er dig for svar, du formaar ikke at udrette det ved dig alene. 19Nu lyd min Røst, jeg vil give dig Raad, og Gud skal være med dig: Vær du for Folket hos Gud, og du skal føre Sagerne frem for Gud. 20Og du skal paamine dem om Skikkene og Lovene og lære dem Vejen, som de skulle vandre paa, og den Gerning, som de skulle gøre. 21Og du skal udse dig af Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sanddrue Mænd, som hade ulovlig Vinding, og sætte disse over dem til Hovedsmænd over tusinde, Hovedsmænd over hundrede, Hovedsmænd over halvtredsindstyve og Hovedsmænd over ti. 22Og de skulle dømme Folket til enhver Tid, og det skal ske saaledes: Hver stor Sag skulle de føre for dig, og hver liden Sag skulle de selv dømme i, og let saaledes noget af Byrden for dig, og de skulle bære den tilligemed dig. 23Dersom du vil gøre dette, og Gud befaler dig det, da formaar du at holde ud; ja ogsaa hele dette Folk skal komme med Fred til sit Sted. 24Og Mose lød sin Svigerfaders Røst og gjorde alt det, som han sagde. 25Og Mose udvalgte duelige Mænd af al Israel og satte dem til Hovedsmænd over Folket, Hovedsmænd over tusinde, Hovedsmænd over hundrede, Hovedsmænd over halvtredsindstyve og Hovedsmænd over ti. 26Og de dømte Folket til enhver Tid; hver svar Sag skulde de føre for Mose, og hver liden Sag skulde de selv dømme. 27Og Mose lod sin Svigerfader fare, og denne gik til sit Land.

19I den tredje Maaned, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, paa den Dag kom de til Sinai Ørk. 2Thi de drog fra Refidim og kom til Sinai Ørk og lejrede sig i Ørken, og der lejrede Israel sig lige for Bjerget. 3Og Mose steg op til Gud, og Iouo raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du sige til Jakobs Hus og kundgøre Israels Børn: 4I have set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, og jeg bar eder paa

Anden Mosebog

Ørnevinger og lod eder komme til mig. 5Og nu, dersom I kun ville lyde min Røst og holde min Pagt, da skulle I være mig en Ejendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jorden til. 6Og I skulle blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk. Disse ere de Ord, som du skal sige til Israels Børn. 7Og Mose kom og kaldte ad Folkets ældste og forelagde dem alle disse Ord, som Iouo havde budet ham. 8Da svarede alt Folket til Hobe og sagde: Alt det som Iouo har sagt, ville vi gøre; og Mose bragte igen Folkets Ord for Iouo. 9Da sagde Iouo til Mose: Se, jeg vil komme til dig i en tyk Sky, paa det Folket maa høre, naar jeg taler med dig, og ligeledes tro paa dig evindeligt; og Mose forkyndte Iouo Folkets Ord. 10Og Iouo sagde til Mose: Gak til Folket, og du skal hellige dem i Dag og i Morgen, og de skulle to deres Klæder. 11Og de skulle være rede til den tredje Dag; thi paa den tredje Dag skal Iouo nedstige for alt Folkets Øjne paa Sinai Bjerg. 12Og du skal sætte Gærde for Folket rundt omkring, sigende: Vogter eder for at gaa op paa Bjerget og at røre ved dets Fod; hver den som rører ved Bjerget, skal visselig dødes. 13Ingen Haand skal røre ved ham; men han skal visselig stenes eller skydes, hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, da skal det ikke leve; naar Basunen lyder langsomt, skulle de stige op paa Bjerget. 14Og Mose gik ned ad Bjerget til Folket og helligede Folket, og de toede deres Klæder. 15Og han sagde til Folket: Værer rede til om tre Dage, og holder eder ikke til Kvinder. 16Og det skete paa den tredje Dag, der det blev Morgen, at der var Torden og Lyn og en tyk Sky paa Bjerget og en saare stærk Basuns Lyd, og det ganske Folk, som var i Lejren, bævede. 17Og Mose førte Folket ud af Lejren mod Gud, og de bleve staaende neden for Bjerget. 18Og hele Sinai Bjerg røg for Iouos Ansigt, som for ned over det i Ilden, og der opgik en Røg af det som Røg af en Ovn, og hele Bjerget bævede saare. 19Og Basunens Lyd tog til og blev meget stærk; Mose taledede, og Gud svarede ham lydeligt. 20Der Iouo var kommen ned over Sinai Bjerg, over Bjergets Top, da kaldte Iouo Mose op paa Bjergets Top, og Mose steg op. 21Da sagde Iouo til Mose: Stig ned for at vidne for Folket, at de ikke skulle bryde frem til Iouo for at se, saa at mange af dem maatte falde. 22Endog Præsterne, som komme nær til Iouo, skulle hellige sig, at Iouo ikke skal gøre et Skaar iblandt dem. 23Og Mose sagde til Iouo: Folket kan ikke

stige op paa Sinai Bjerg; thi du vidnede for os og sagde: Sæt Gærde om Bjerget og hellige det. 24Og Iouo sagde til ham: Gak bort, stig ned, og du skal siden stige op, du og Aron med dig; men Præsterne og Folket skulle ikke bryde frem for at stige op til Iouo, for at han ikke skal gøre et Skaar paa dem. 25Og Mose steg ned til Folket og sagde det til dem.

20Og Gud taledede alle disse Ord og sagde: 2Jeg er Iouo din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af Trælles Hus. 3Du skal ikke have andre Guder for mig. 4Du skal ikke gøre dig udskaaet Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden. 5Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem; thi jeg, Iouo din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig; 6og den, som gør Miskundhed i tusinde Led mod dem, som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud. 7Du skal ikke tage Iouo din Guds Navn forfængelig; thi Iouo skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængelig. 8Kom Sabbatens Dag ihu, at du holder den hellig. 9Seks Dage skal du arbejde og gøre al din Gerning. 10Men den syvende Dag er Sabbat for Iouo din Gud; da skal du ingen Gerning gøre, hverken du eller din Søn eller din Datter, din Svend eller din Pige eller dit Dyr eller din fremmede, som er inden dine Porte. 11Thi i seks Dage gjorde Iouo Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Iouo Sabbatsdagen og helligede den. 12Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Iouo din Gud giver dig. 13Du skal ikke ihjelslaa. 14Du skal ikke bedrive Hor. 15Du skal ikke stjæle. 16Du skal ikke svare mod din Næste som et falsk Vidne. 17Du skal ikke begære din Næstes Hus. Du skal ikke begære din Næstes Hustru eller hans Svend eller hans Pige eller hans Okse eller hans Asen eller noget, som hører din Næste til. 18Og alt Folket saa Tordenen og Blussene og Basunens Lyd og Bjerget ryge; Folket saa det, og de flyede og stode langt borte. 19Og de sagde til Mose: Tal du med os, og vi ville være lydige; og lad Gud ikke tale med os, at vi ikke dø. 20Og Mose sagde til Folket: Frygter ikke, thi Gud er kommen for at forsøge eder, og for at hans Frygt skal

Anden Mosebog

være over eders Ansigt, at I ikke skulle synde. 21Og Folket stod langt borte; og Mose gik nær til Mørket, hvor Gud var. 22Og Iouo sagde til Mose: Saa skal du sige til Israels Børn: I have set, at jeg har talet af Himmelen med eder. 23I skulle ikke gøre noget til at sætte ved Siden af mig; Sølvguder eller Guldguder skulle I ikke gøre eder. 24Et Alter af Jord skal du gøre mig, og derpaa skal du ofre dine Brændofre og dine Takofre, dine Faar og dine Øksne; paa hvert Sted, hvor jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig. 25Og dersom du vil gøre mig et Alter af Sten, da skal du ikke bygge det af huggen Sten; thi lader du dit Huggejern komme derover, da vanhelliger du det. 26Og du skal ikke gaa op ad Trapper til mit Alter, at din Blusel ikke skal blottes over det.

21Og disse ere de Love, som du skal forelægge dem. 2Naar du køber en hebraisk Tjener, da skal han tjene seks Aar, og i det syvende skal han udgaa fri for intet. 3Dersom han kom enlig, da skal han udgaa enlig; dersom han var en Hustrus Mand, da skal hans Hustru udgaa med ham. 4Dersom hans Herre har givet ham en Hustru, og hun har født ham Sønner eller Døtre, da skal Kvinden og hendes Børn høre hendes Herre til, og han selv skal udgaa enlig. 5Men dersom Tjeneren siger saa: Jeg elsker, min Herre, min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke gaa ud som fri: 6Da skal hans Herre føre ham frem for Gud og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal gennemstikke hans Øre med en Syl; saa skal han tjene ham bestandig. 7Og naar nogen sælger sin Datter til at være en Tjenestepige, da skal hun ikke udgaa, som Tjenere udgaa. 8Dersom hun er mishagelig for hendes Herres Øjne, som har trolovet sig med hende, da skal han tillade, at hun løses; han skal ikke have Magt til at sælge hende til et fremmed Folk, efterdi han har handlet troløst mod hende. 9Men dersom han trolover hende med sin Søn, skal han gøre mod hende efter Døtrenes Ret. 10Dersom han tager ham en anden, da skal han ikke formindske hendes Livs Ophold, hendes Klædning og Ægteskabspligten mod hende. 11Men dersom han ikke gør disse tre Ting imod hende, da skal hun udgaa for intet, uden Betaling. 12Hvo som slaar et Menneske, saa at det dør, han skal visselig dødes. 13Men har han ikke luret efter ham, men Gud har ladet ham falde i hans Haand, da vil jeg bestemme dig et Sted,

hvor han skal fly hen. 14Og naar nogen hovmodelig sætter sig op imod sin Næste og slaar ham ihjel med Svig, da skal du tage ham endog fra mit Alter til at dø. 15Og hvo som slaar sin Fader eller Moder, skal visselig dødes. 16Og hvo som stjæler et Menneske og sælger det, eller det bliver fundet i hans Vold, han skal visselig dødes. 17Og hvo som bander sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes. 18Og naar Mænd trættes, og den ene slaar den anden med en Sten eller med Næve, og han ikke dør, men maa ligge til Sengs, 19og han kommer op igen og gaar om paa Gaden ved sin Stav, da skal den, som slog, være uskyldig; dog skal han betale hans Tidsspilde og lade ham fuldkomment læge. 20Og naar nogen slaar sin Tjener eller sin Tjenestepige med en Kæp, saa at de dø under hans Haand, da skal det visselig hævnes. 21Dog dersom de blive ved Live een eller to Dage, da skal det ikke hævnes; thi det er hans Penge. 22Og naar Mænd trættes tilsammen og slaa en frugt-sommelig Kvinde, og hendes Foster fødes, og der ikke sker Ulykke, da skal der gives Bøde, eftersom Kvindens Husbonde paalægger ham, og han skal give efter Dommeres Tykke. 23Men dersom der sker Ulykke, da skal du give Liv for Liv. 24Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, 25brændt for brændt, Saar for Saar, blaatslaget for blaatslaget. 26Og naar nogen slaar sin Tjeners Øje eller sin Tjenestepiges Øje og fordærver det, da skal han lade dem fare fri for deres Øjes Skyld. 27Og dersom han slaar sin Tjeners Tand eller Tjenestepiges Tand ud, skal han lade dem fare fri for deres Tands Skyld. 28Og om en Okse stanger en Mand eller Kvinde, saa at de dø, da skal Oksen visselig stenes, og dens Kød skal ikke ædes; men Oksens Herre skal være uskyldig. 29Men dersom den Okse tilforn var vant at stange, og det var vitterliggjort for dens Ejermand, og han ikke passede paa den, og den dræber Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og dens Ejermand skal ogsaa dødes. 30Men dersom der bliver paalagt ham en Bod, da skal han give Løsepenge for sit Liv efter alt det, som paalægges ham. 31Enten den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, da skal ham ske efter denne Vis. 32Dersom en Okse stanger en Tjener eller Tjenestepige, da skal der gives deres Husbonde tredives Sekel Sølv, og Oksen skal stenes. 33Og naar nogen aabner en Brønd, eller naar nogen graver en Brønd og dækker den ikke til, og der

Anden Mosebog

falder en Okse eller et Asen i den, 34da skal Brøndens Ejermænd betale derfor, han skal give Penge derfor til deres Herre, og det døde Dyr skal han have. 35Og naar en Mands Okse stanger en anden Mands Okse, saa at den dør, da skulle de sælge den levende Okse og halvdele dens Værd, og den døde skulle de og halvdele. 36Eller var det vitterligt, at den Okse plejede tilforn at stange, og dens Ejermænd ikke vilde passe paa den, da skal han visselig betale Okse for Okse, og den døde skal han have.

22Naar nogen stjæler en Okse eller et Lam og slagter det eller sælger det, skal han betale fem Okser for Oksen og fire Lam for Lammet. 2Om nogen Tyv bliver greben, idet han bryder ind, og bliver slagen og dør, skal ingen Bloddømme udgaa for hans Skyld. 3Men er Solen opgangen over ham, da skal Bloddømme udgaa for hans Skyld. Tyven skal betale; men har han intet, da skal han sælges for sit Tyveri. 4Dersom det stjaalne findes i hans Vold, hvad enten det er Okse eller Asen eller Lam, som er levende, skal han betale dobbelt. 5Naar nogen lader afæde Ager eller Vingaard, idet han slaar sit Kvæg løs, og det afæder en andens Ager, da skal han betale af det bedste paa sin Ager og af det bedste i sin Vingaard. 6Om Ild farer ud og griber fat i Torne, og Negene eller det staaende Korn eller Ageren ødelægges, da skal han, som antændte Branden, visselig betale. 7Om nogen flyr sin Næste Penge eller Tøj at forvare, og det bliver stjaalet af Mandens Hus, skal Tyven, hvis han findes, betale dobbelt. 8Men findes Tyven ikke, da skal Husbonden føres frem for Gud at vidne, at han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Tøj. 9Hvad angaar al svigagtig Handel, om Okse, Asen, Lam, Klæder, om alt, hvad der er tabt, om hvilket nogen siger, at dette er hans, da skal begges Sag komme for Gud; hvem Gud siger at være skyldig, han skal betale sin Næste dobbelt. 10Naar nogen flyr sin Næste Asen eller Okse eller Lam eller andet Kvæg at passe paa, og det dør, eller det kommer til Skade, eller det bortføres, og ingen ser det, 11da skal Ed ved Iouo være imellem dem begge, at han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Gods, og den skal dets Ejermænd tage for god, og den anden skal ikke betale. 12Men bliver det stjaalet fra ham, da skal han betale dets Ejermænd det. 13Men bliver det sønderrevet, da skal han føre det frem til et Vidnesbyrd; han skal ikke betale det, som er

sønderrevet. 14Og naar nogen laaner noget af sin Næste, og det kommer til Skade eller dør, da skal han, hvis Ejermænd ikke er til Stede, betale det. 15Dersom dets Ejermænd er derhos, da skal han ikke betale; dersom det er lejet, da regnes det for Lejen. 16Og naar nogen lokker en Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da skal han visselig give Morgengave for hende og tage sig hende til Hustru. 17Men om hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal han tilveje Penge efter Morgengave for en Jomfru. 18Du skal ikke lade en Troldkvinde leve. 19Hver som ligger hos et Dyr, skal visselig dødes. 20Hvo som ofrer til Guderne og ikke til Iouo alene, skal være forbandet. 21Og du skal ikke plage en fremmed og ikke undertrykke ham; thi I have været fremmede i Ægyptens Land. 22I skulle ikke plage nogen Enke eller faderløs. 23Dersom du plager ham, og han raaber til mig, da skal jeg visselig høre hans Raab. 24Saa optændes min Vrede, og jeg ihjelslaar eder med Sværd, og eders Hustruer skulle blive Enker og eders Børn faderløse. 25Dersom du laaner mit Folk Penge, nemlig den fattige hos dig, da skal du ikke være ham som en Agerkarl; I skulle ikke lægge Ager paa ham. 26Dersom du tager din Næstes Klædebon til Pant, da skal du give ham det igen, førend Solen gaar ned. 27Thi det er hans eneste Skjul, det er hans Klædebon for hans Krop; deri ligger han; og det skal ske, naar han raaber til mig, da skal jeg høre det, thi jeg er naadig. 28Du skal ikke bande Gud, og den øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt over. 29Du skal ikke tøve med at give mig af din Lades Fylde og din Vinperses Væde; du skal give mig den førstefødte af dine Sønner. 30Saaledes skal du gøre med din Okse og med dit Faar; det skal være syv Dage hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig det. 31Og I skulle være mig aldeles hellige Mennesker og ikke æde Kød, som er sønderrevet paa Marken; for Hunde skulle I kaste det.

23Du skal ikke antage falsk Rygte; du skal ikke række den ugudelige Haanden til at være et uretfærdigt Vidne. 2Du skal ikke følge Mængden til det onde, og du skal ikke svare i en Trætte, saa at du bøjer Retten efter Mængden. 3Og du skal ikke besmykke den ringe i hans Trætte. 4Naar du møder din Fjendes Okse eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre dem til ham igen. 5Naar du ser din Uvens Asen ligge under sin

Anden Mosebog

Byrde, da vogt dig, at du ikke overlader det til ham; du skal løse Byrden af tillige med ham. 6Du skal ikke bøje Retten for den fattige hos dig i hans Trætte. 7Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke ihjelslaa den uskyldige og retfærdige; thi jeg lader ikke den skyldige have Ret. 8Og du skal ikke tage Gave; thi Gaven kan forblinde de seende og forvende de retfærdiges Sager. 9Og du skal ikke fortrykke den fremmede; thi I vide selv, hvorledes den fremmede er til Mode, thi I vare selv fremmede i Ægyptens Land. 10Og seks Aar skal du besaa dit Land og sanke dets Grøde; 11men i det syvende skal du lade det ligge og hvile, at de fattige iblandt dit Folk maa æde deraf, og hvad deraf bliver tilovers, maa vilde Dyr paa Marken æde; saa skal du gøre med din Vingaard og med din Oliegaard. 12Seks Dage skal du gøre din Gerning, men paa den syvende Dag skal du hvile, paa det at din Okse og dit Asen maa hvile, og din Tjenestekvindes Søn og den fremmede maa vederkvæges. 13Og alt det, som jeg har sagt til eder, skulle I holde; og I skulle ikke ihukomme andre Guders Navn, det skal ikke høres af din Mund. 14Du skal holde mig tre Gange Højtid om Aaret. 15Du skal holde de usyrede Brøds Højtid; du skal æde usyrede Brød syv Dage, saasom jeg befalede dig, til den bestemte Tid i Abib Maaned, thi i den drog du ud af Ægypten; og for mit Ansigt skal ingen lade sig se tomhændet; 16og den Højtid naar du høster dit Arbejdes Førstegrøde af det, som du har saaet paa Marken; og Indsamlingens Højtid naar Aaret gaar ud, naar du har samlet dit Arbejdes Frugt af Marken. 17Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for den Herres, Iouos Ansigt. 18Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod, hvor der er syret Brød, og det fede fra min Højtid skal ikke blive liggende Natten over til om Morgen. 19Det første, din Jords Førstegrøde, skal du føre til Iouo din Guds Hus; du skal ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. 20Se, jeg sender en Engel for dit Ansigt at bevare dig paa Vejen og føre dig til det Sted, som jeg har beredt. 21Forvar dig for hans Ansigt og lyd hans Røst, fortørn ham ikke; thi han skal ikke forlade eder eders Overtrædelser, thi mit Navn er i ham. 22Thi dersom du hører hans Røst og gør alt det, som jeg vil sige, da vil jeg og være dine Fjenders Fjende, og jeg vil trænge dem, som trænge dig. 23Thi min Engel skal gaa for dit Ansigt, og føre dig til de Amoriter og Hethiter og Feresiter og Kananiter

og Heviter og Jebusiter; og jeg vil udslette dem. 24Du skal ikke tilbede deres Guder og ej tjene dem og ikke gøre, som de gøre; men du skal nedbryde dem og sønderslaa deres Billeder. 25Men I skulle tjene Iouo, eders Gud, og han skal velsigne Brødet og Vandet for dig; og jeg vil borttage Sygdom fra dig. 26Der skal ingen være, som føder i Utide eller er ufrugtbar i dit Land; jeg vil lade dig fylde dine Dages Tal. 27Jeg vil sende Forfærdelse for mig for dit Ansigt og forvirre hvert Folk, som du kommer til; og jeg vil lade alle dine Fjender fly for dig. 28Og jeg vil sende Gedehamse for dit Ansigt, som skulle udjage Heviterne, Kananiterne og Hethiterne for dig. 29Jeg vil ikke udjage dem fra dit Ansigt paa eet Aar, at Landet ikke skal blive øde, og vilde Dyr paa Marken ikke skulle formeres mod dig. 30Jeg vil uddrive dem for dit Ansigt lidt efter lidt, indtil at du bliver mangfoldig og besidder Landet. 31Og jeg vil sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Filistrenes Hav og fra Ørken indtil Floden; thi jeg vil give Landets Indbyggere i eders Haand, og du skal uddrive dem fra dit Ansigt. 32Du skal ikke gøre Pagt med dem eller med deres Guder. 33Lad dem ikke bo i dit Land, at de ikke skulle komme dig til at synde imod mig; thi du kunde tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en Snare.

24Og han sagde til Mose: Stig op til Iouo, du og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve af de ældste i Israel, og I skulle tilbede i Afstand. 2Men Mose skal gaa frem for sig alene til Iouo, og de andre de skulle ikke gaa frem, og Folket skal ikke stige op med ham. 3Og Mose kom og fortalte Folket alle Iouos Ord og alle Bud; da svarede hele Folket med een Røst og sagde: Vi ville gøre efter alle de Ord, som Iouo har sagt. 4Og Mose skrev alle Iouos Ord og stod tidlig op om Morgen og rejste et Alter neden ved Bjerget og tolv Støtter efter de tolv Israels Stammer. 5Og han sendte unge Karle did af Israels Børn, og de ofrede Brændofre, og de slagtede Takofre for Iouo af Okser. 6Og Mose tog Halvdelen af Blodet og kom det i Bækkener, og Halvdelen af Blodet stænkede han paa Alteret. 7Og han tog Pagts Bog og læste den for Folkets Øren, og de sagde: Vi ville gøre alt det, som Iouo har sagt, og være lydige. 8Da tog Mose Blodet og stænkede paa Folket og sagde: Se, det er den Pagts Blod, som Iouo har gjort med eder over alle disse Ord. 9Og Mose og Aron, Nadab og Abihu

Anden Mosebog

og halvfjerdsindstve af Israels ældste stege op. 10Og de saa Israels Gud; og der var under hans Fødder som et Arbejde af Safirsten og som Himmelen selv, naar den er klar. 11Og han lagde ikke sin Haand paa de ypperste af Israels Børn; og de beskuede Gud, og de aade og drak. 12Og Iouo sagde til Mose: Stig op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil jeg give dig Stentavler og Loven og Budet, som jeg har skrevet, for at lære dem disse. 13Da stod Mose op og hans Tjener Josva; og Mose gik op paa Guds Bjerg. 14Og han sagde til de ældste: Bliver her, indtil vi komme tilbage til eder; og se, Aron og Hur ere hos eder, hvo som har Retssager, maa gaa til dem. 15Og Mose steg op paa Bjerget, og Skyen bedækkede Bjerget. 16Og Iouos Herlighed boede paa Sinai Bjerg, og Skyen bedækkede det i seks Dage, og han kaldte ad Mose paa den syvende Dag midt af Skyen. 17Og Iouos Herligheds Udseende var som en fortærende Ild, øverst paa Bjerget, for Israels Børns Øjne. 18Og Mose kom midt ind i Skyen og steg op paa Bjerget; og Mose var paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter.

25Og Iouo taledede til Mose og sagde: 2Sig til Israels Børn, at de skulle tage mig en Offergave; af hver Mand, hvem hans Hjerte frivillig driver dertil, skulle I tage en Offergave til mig. 3Og dette er den Offergave, som I skulle tage af dem: Guld og Sølv og Kobber 4og blaaf uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedgehaar 5og rødlødede Væderskind og Grævlingeskind og Sithimtræ, 6Olie til Lysning, Urter til Salveolie og til vellugtende Røgelse, 7Onyxstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet. 8Og de skulle gøre mig en Helligdom, og jeg vil bo iblandt dem. 9Efter alle de Ting, som jeg vil vise dig, efter Forbilledet til Tabernaklet og efter Forbilledet til alle dets Redskaber; saaledes skulle I gøre det. 10Og de skulle gøre en Ark af Sithimtræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høj. 11Og den skal du beslaa med purt Guld; inden og uden skal du beslaa den og gøre en Guldkrans oven omkring den. 12Og du skal støbe fire Guldringe til den og sætte dem i dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side. 13Og du skal gøre Stænger af Sithimtræ og beslaa dem med Guld. 14Og du skal stikke Stængerne, i Ringene paa Siderne af Arken og bære Arken med dem.

15Stængerne skulle blive i Ringene, som ere paa Arken, de skulle ikke borttages fra den. 16Og du skal lægge i Arken det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig. 17Og du skal gøre en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 18Og du skal gøre to Keruber af Guld; af drevet Arbejde skal du gøre dem, ud fra begge Enderne af Naadestolen. 19Og gør een Kerub paa den ene Ende og een Kerub paa den anden Ende; i eet med Naadestolen skulle I gøre Keruber paa begge dens Ender. 20Og Keruber skulle udbrede Vinger ovenover, saa at de dække over Naadestolen med deres Vinger, og den enes Ansigt skal være mod den anden: mod Naadestolen skulle Kerubernes Ansigter være vendte. 21Og du skal sætte Naadestolen oven paa Arken og lægge det Vidnesbyrd, som jeg vil give dig, i Arken. 22Og der vil jeg komme til dig og tale med dig oven fra Naadestolen, imellem de to Keruber, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, alt det, jeg vil byde dig angaaende Israels Børn. 23Og du skal gøre et Bord af Sithimtræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen højt, 24og beslaa det med purt Guld og gøre en Guldkrans dertil rundt omkring. 25Og du skal gøre en Liste paa det af en Haandsbred rundt om og gøre en Guldkrans om dens Liste rundt om. 26Du skal og gøre fire Guldringe dertil og sætte Ringene i de fire Hjørner, som ere ved de fire Fødder. 27Tvært over for Listen skulle Ringene være, til at stikke Stængerne udi for at bære Bordet. 28Og du skal gøre Stængerne af Sithimtræ og beslaa dem med Guld, og Bordet skal bæres med dem. 29Og du skal gøre dets Fade og dets Skaaler og dets Kander og dets Bægere, af hvilke der skal udgydes Drikoffer; af purt Guld skal du gøre dem. 30Og du skal stedse lægge Skuebrød for mit Ansigt paa Bordet. 31Og du skal gøre en Lysestage af purt Guld; af drevet Arbejde skal Lysestagen gøres, dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster skulle være ud af eet med den. 32Og der skal gaa seks Grene ud fra dens Sider; tre Grene paa Lysestagen fra dens ene Side og tre Grene paa Lysestagen fra dens anden Side. 33Der skal være tre Mandelblomstbægere paa een Gren, en Knop og en Blomst, og tre Mandelblomstbægere paa en anden Gren, en Knop og en Blomst; saaledes skal det være paa de seks Grene, som gaa ud fra Lysestagen. 34Men paa Lysestagen skulle være fire Mandelblomstbægere, dens Knopper og

Anden Mosebog

dens Blomster; 35nemlig en Knop under de to Grene derpaa og en Knop under de to andre Grene derpaa og en Knop under de to øvrige Grene derpaa; for de seks Grene, som gaa ud fra Lystemagen. 36Deres Knopper og deres Grene skulle være ud af eet med den; det skal altsammen være eet drevet Arbejde af purt Guld. 37Og du skal gøre dens syv Lamper, og man skal holde dens Lamper tændte og lade dem lyse lige mod dens modsatte Side. 38Og dens Sakse og dens Tandekar skal du gøre af purt Guld. 39Man skal gøre den med alle disse Redskaber af eet Centner purt Guld. 40Og se til og gør det efter Forbilledet dertil, hvilket blev vist dig paa Bjerget.

26Og du skal gøre Tabernaklet af ti Tæpper, af hvidt tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen; Keruber skal du gøre med kunstigt Arbejde paa dem. 2Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen bredt; alle Tæpper skulle være lige store. 3Der skal fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet; og atter fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet. 4Og du skal gøre Stroppe af blaat uldent paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor det skal fæstes sammen; og ligesaa skal du gøre paa det yderste Tæppes Æg, hvor det anden Gang skal fæstes sammen. 5Du skal gøre halvtredsindstyve Stroppe paa det første Tæppe og gøre halvtredsindstyve Stroppe yderst paa Tæppet, der anden Gang skal fæstes til, saa at Stroppe kunne hæftes sammen den ene til den anden. 6Du skal og gøre halvtredsindstyve Guldhager og fæste Tæpperne det ene til det andet med Hagerne, saa de blive til eet Tabernakel. 7Du skal og gøre Tæpper af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet; elleve Tæpper skal du gøre. 8Hvert Tæppe skal være tredive Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen bredt; de elleve Tæpper skulle have eet Maal. 9Og de fem Tæpper skal du fæste sammen for sig, og de seks Tæpper for sig, og det sjette Tæppe skal du lægge dobbelt hen mod Forsiden af Paulunet. 10Og du skal gøre halvtredsindstyve Stroppe i det første Tæppes Æg, yderst, hvor de skulle fæstes sammen, og halvtredsindstyve Stroppe paa Æggen af det Tæppe, der anden Gang skal fæstes til. 11Og du skal gøre halvtredsindstyve Kobberhager og spænde Hagerne i Stroppe; og du skal sammenføje Paulunet, saa det bliver

til eet. 12Men det overskydende, som er tilovers af Paulunets Tæpper, det halve Tæppe, som er tilovers, skal du lade hænge ned bag over Tabernaklet. 13Og den Alen paa den ene Side og den Alen paa den anden Side, som bliver tilovers af Paulunets Tæpper i Længden, skal hænge ned over hver sin Side af Tabernaklet for at bedække det. 14Du skal og gøre et Dække over Paulunet af rødlødede Væderskind og et Dække derover af Grævlingeskind. 15Og du skal gøre Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, saa at de kunne staa. 16Ti Alen lang skal hver Fjæl være, og een Alen og en halv Alen bred skal hver Fjæl være. 17En Fjæl skal have to Tæppe, den ene Tap forbunden med den anden; saaledes skal du gøre paa alle Tabernaklets Fjæle. 18Og du skal gøre Fjæle til Tabernaklet; tyve Fjæle til den søndre Side, imod Sonden. 19Og du skal gøre fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle: to Fødder under den ene Fjæl for dens to Tæppe, og to Fødder under den anden Fjæl for dens to Tæppe. 20Og til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side tyve Fjæle 21og deres fyrretyve Sølvfødder: to Fødder under den ene Fjæl, og to Fødder under den anden Fjæl. 22Og til Bagsiden af Tabernaklet, imod Vesten, skal du gøre seks Fjæle. 23Og du skal gøre to Fjæle til Tabernaklets Hjørner, paa begge Sider. 24De to skulle være dobbelte nedenfra, og i lige Maade skulle de være dobbelte til det øverste, saa der bliver een Ring; saaledes skal det være med dem begge, de skulle være paa begge Hjørner. 25Og der skal være otte Fjæle og deres Sølvfødder, seksten Fødder; to Fødder under den ene Fjæl og to Fødder under den anden Fjæl. 26Og du skal gøre Tværstænger af Sithimtræ: Fem til Fjælene ved den ene Side paa Tabernaklet, 27og fem Stænger til Fjælene ved den anden Side paa Tabernaklet, og fem Stænger til Fjælene paa Siden af Tabernaklet, bagtil mod Vesten. 28Og den mellemste Stang skal være midt paa Fjælene og gaa tværs over fra den ene Ende til den anden. 29Og du skal beslaa Fjælene med Guld og gøre deres Ringe af Guld til at stikke Stængerne udi; og du skal beslaa Stængerne med Guld. 30Og du skal oprejse Tabernaklet efter den Maade, som blev vist dig paa Bjerget. 31Og du skal gøre et Forhæng af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned; du skal gøre Keruber med kunstigt Arbejde paa det. 32Og du skal hænge det paa fire Støtter af Sithimtræ, som ere beslagne med Guld, deres

Anden Mosebog

Kroge skulle være af Guld, paa fire Fødder af Sølv skulle de staa. 33Og du skal hænge Forhænget under Hagerne og føre Vidnesbyrdets Ark derhen, indenfor Forhænget, og Forhænget skal skille for eder imellem det hellige og imellem det allerhelligste. 34Og du skal sætte Naadestolen paa Vidnesbyrdets Ark i det allerhelligste. 35Men du skal sætte Bordet uden for Forhænget, og Lysestagen tværs over for Bordet, paa den Side i Tabernaklet mod Sonden; men Bordet skal du sætte paa den nordre Side. 36Og du skal gøre et Dække for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned, stukket Arbejde. 37Og du skal gøre fem Støtter af Sithimtræ til Dækket og beslaa dem med Guld, deres Kroge skulle være af Guld; og du skal støbe fem Kobberfødder til dem.

27Og du skal gøre Alteret af Sithimtræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret være og tre Alen højt. 2Du skal og gøre dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn skulle være ud af eet med det; og du skal beslaa det med Kobber. 3Og du skal gøre dets Gryder til at tage Aske med og dets Ildskuffer og dets Skaaler og dets Madkroge og dets Ildkar: Alle Redskaber dertil skal du gøre af Kobber. 4Du skal gøre et Gitter dertil, gjort som et Net, af Kobber; og du skal gøre paa Nettet fire Kobberringe i dets fire Hjørner. 5Og du skal sætte det neden for Alterets Afsæt, og Nettet skal naa indtil midt paa Alteret. 6Du skal og gøre Stænger til Alteret, Stænger af Sithimtræ, og du skal beslaa dem med Kobber. 7Og dets Stænger skulle stikkes i Ringene, og Stængerne skulle være paa begge Alterets Sider til at bære det med. 8Du skal gøre det af Fjæle, hult; ligesom han lod dig se paa Bjerget, skulle de gøre det. 9Du skal og gøre en Forgaard til Tabernaklet: Ved den søndre Side mod Syd skal være Omhæng til Forgaarden af hvidt tvundet Linned, hundrede Alen lange til den ene Side; 10og tyve Støtter til dem, med deres tyve Kobberfødder; og Støtternes Kroge og deres Tværstænger af Sølv. 11Og ligesaa mod den nordre Side skulle være Omhæng i Længden hundrede Alen lange og tyve Støtter til dem med deres tyve Kobberfødder; og Støtternes Kroge og deres Tværstænger af Sølv. 12Og Forgaardens Bredde mod den vestre Side skal have Omhæng halvtredsindstyve Alen; ti Støtter dertil og deres ti Fødder. 13Og mod den østre Side mod Østen skal Forgaardens Bredde

være halvtredsindstyve Alen. 14Og Omhængene skulle være femten Alen paa den ene Side, med deres tre Støtter og deres tre Fødder. 15Og Omhængene skulle være femten Alen paa den anden Side, med deres tre Støtter og deres tre Fødder. 16Men for Forgaardens Port skal være et Dække, tyve Alen langt, af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned, af stukket Arbejde, med deres fire Støtter og deres fire Fødder. 17Alle Støtterne i Forgaarden rundt omkring skulle være forbundne med Stænger af Sølv; deres Kroge skulle være af Sølv og deres Fødder af Kobber. 18Forgaardens Længde skal være hundrede Alen og Bredden halvtredsindstyve Alen alle Vegne, og Højden fem Alen, af hvidt tvundet Linned, og Fødderne dertil skulle være af Kobber. 19Alle Tabernaklets Redskaber til alt Arbejdet dermed og alle Søm dertil og alle Forgaardens Søm skulle være af Kobber. 20Og du skal byde Israels Børn, at de skaffe dig af den rene stødte Olivenolie, til Lysningen, til at holde Lampen altid tændt. 21I Forsamlingens Paulun, uden for Forhænget, som hænger foran Vidnesbyrdet, skulle Aron og hans Sønner holde den i Stand fra Aftenen og til Morgenen for Iouos Ansigt; det skal være en evig Ydelse af Israels Børn for deres Efterkommere.

28Og du skal lade din Broder Aron komme frem til dig og hans Sønner med ham, midt ud af Israels Børn, til at gøre Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 2Og du skal gøre Aron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og Prydelse. 3Og du skal tale med alle, som ere vise i Hjertet, hvilke jeg har opfyldt med Visdoms Aand; og de skulle gøre Aron Klæder til at hellige ham, til at han maa gøre Præstetjeneste for mig. 4Og disse ere de Klæder, som de skulle gøre: Et Brystspan og en Livkjortel og en Overkjortel og en knyttet Kjortel, en Hue og et Bælte; og de skulle gøre Aron din Broder og hans Sønner hellige Klæder, til at de maa gøre Præstetjeneste for mig. 5Og de skulle tage Guldet og det blaa uldne og Purpuret og Skarlagenet og det hvide Linned. 6Og de skulle gøre Livkjortlen af Guld, blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned, med kunstig Gerning. 7To Skulderstykker, som kunne sammenføjes, skal den have ved begge dens Ender, og den skal sammenføjes. 8Og Bæltet om den, som omslutter den, skal være af

Anden Mosebog

samme Arbejde, ud af eet Stykke dermed, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned. 9Og du skal tage to Onyksstene og grave paa dem Israels Børns Navne: 10Seks af deres Navne paa den ene Sten, og de øvrige seks Navne paa den anden Sten, efter deres Fødsel. 11Med Stenskererarbejde, saaledes som man udgraver et Signet, skal du lade udgrave begge Stenene efter Israels Børns Navne; du skal lade dem indfatte rundt omkring med Guldfletninger. 12Og du skal sætte begge Stene paa Livkjortlens Skulderstykker, de skulle være Stene til en Ihukommelse for Israels Børn; og Aron skal bære deres Navne for Iouos Aasyn paa begge sine Skuldre til en Ihukommelse. 13Du skal og gøre Guldfletninger 14og to Kæder af purt Guld, fastslyngede skal du gøre dem, af snoet Arbejde; og du skal fæste de snoede Kæder paa Fletningerne. 15Og du skal gøre Rettens Brystspan med kunstigt Arbejde, med samme Arbejde som Livkjortlen skal du gøre det; af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned skal du gøre det. 16Det skal være firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt. 17Og du skal indfatte en Besætning af Stene derpaa, fire Rader Stene; een Rad: En Karneol, en Topas og en Smaragd, som den første Rad; 18og den anden Rad: En Karfunkel, en Safir og en Demant; 19og den tredje Rad: En Hyacint, en Agat og en Ametyst; 20og den fjerde Rad: En Krysolit og en Onyks og en Jaspis; de skulle have Fletninger af Guld om deres Indfatninger. 21Og Stenene skulle være efter Israels Børns Navne, tolv efter deres Navne; som man udgraver et Signet, skulle de være, hver med sit Navn, efter de tolv Stammer. 22Og du skal gøre fastslyngede Kæder til Brystspannet, snoet Arbejde, af purt Guld. 23Og du skal gøre to Guldringe paa Brystspannet og sætte de to Ringe paa de tvende Ender af Brystspannet. 24Og du skal sætte de to snoede Guldkæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet. 25Men de to Ender af de to snoede Kæder skal du sætte paa de to Fletninger og sætte dem paa Skulderstykkerne af Livkjortlen, paa Forsiden deraf. 26Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de to andre Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf, som vender indad mod Livkjortlen. 27Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de to Skulderstykker af Livkjortlen, forneden paa Forsiden deraf, der hvor den fæstes sammen oven for Livkjortlens

Bælte. 28Og de skulle ombinde Brystspannet ved dets Ringe, til Ringene paa Livkjortlen, med en blaa ulden Snor, at det skal være over Livkjortlens Bælte; og Brystspannet skal ikke skilles fra Livkjortlen. 29Og Aron skal bære Israels Børns Navne i Rettens Brystspan paa sit Hjerte, naar han kommer i Helligdommen, til en Ihukommelse for Iouos Ansigt altid. 30Du skal og lægge i Rettens Brystspan Urim og Tummim, og de skulle være paa Arons Hjerte, naar han gaar ind for Iouo, og Aron skal bære Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Iouos Ansigt altid. 31Du skal og gøre en Overkjortel til Livkjortlen helt igennem af blaat uldent. 32Og der skal være et Hul oven i den, midt derpaa; der skal være en Bort om Hullet paa den rundt omkring, vævet Arbejde, Hullet paa den skal være som paa et Panser, at den ikke skal rives ud. 33Og du skal gøre paa dens Sømme forneden Granatæbler af blaat uldent og Purpur og Skarlagen, trindt omkring paa dens Sømme forneden, og Guldbjælde midt imellem dem trindt omkring. 34En Guldbjælde og et Granatæble, og atter en Guldbjælde og et Granatæble paa Overkjortlens Sømme forneden trindt omkring. 35Og Aron skal have den paa, naar han gør Tjeneste, at Lyden deraf kan høres, naar han gaar ind i Helligdommen for Iouos Aasyn, og naar han gaar ud, at han ikke skal dø. 36Du skal og gøre en Plade af purt Guld og udgrave derpaa, som man udgraver et Signet: Helliget Iouo. 37Og du skal fæste den ved en blaa ulden Snor, og den skal være paa Huen; for paa Huen skal den være. 38Og den skal være over Arons Pande, og Aron skal bære Synden, som er ved de hellige Ting, som Israels Børn hellige, i alle deres helligede Gaver; og den skal være over hans Pande altid, at de maa finde Velbehag for Iouos Ansigt. 39Du skal og knytte en Underkjortel af hvidt Linned og gøre en Hue af hvidt Linned, og du skal gøre et Bælte med stukket Arbejde. 40Du skal og gøre Arons Sønner Kjortler og gøre dem Bælter, og du skal gøre dem høje Huer til Ære og til Prydelse. 41Og du skal iføre Aron din Broder dem og hans Sønner med ham, og du skal salve dem og fylde deres Hænder og hellige dem, og de skulle gøre Præstetjeneste for mig. 42Og du skal gøre dem linnede Underklæder til at skjule deres Blusel, fra Lænderne indtil Laarene skulle de naa. 43Og dem skal Aron og hans Sønner have paa, naar de gaa ind i Forsamlings Paulun, eller de gaa nær til Alteret for at

Anden Mosebog

tjene i Helligdommen, at de ikke skulle paadrage sig Skyld og dø. Dette skal være en evig Skik for ham og hans Sæd efter ham.

29Og dette er den Gerning, som du skal gøre ved dem for at hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig: Tag een Tyrekalv og to Vædere, som ere uden Lyde, 2og usyrede Brød og usyrede Kager, æltede med Olie, og usyrede tynde Kager, smurte med Olie; dem skal du lave af Hvedemel. 3Og du skal lægge dem i een Kurv og bringe dem frem i Kurven, tillige Tyren og de to Vædere. 4Saa skal du føre Aron og hans Sønner frem til Forsamlingens Pauluns Dør og to dem i Vand. 5Og du skal tage Klæderne og iføre Aron Underkjortlen og Overkjortlen, som hører til Livkjortlen, og Livkjortlen og Brystspannet, og du skal binde Livkjortlens Bælte om ham. 6Og du skal sætte Huen paa hans Hoved og sætte det hellige Hovedsmykke paa Huen. 7Saa skal du tage Salveolien og udgyde paa hans Hoved og salve ham. 8Og du skal føre hans Sønner frem og iføre dem Kjortlerne. 9Og du skal binde Bæltet om dem, om Aron og hans Sønner, og binde høje Huer paa dem, at de skulle have Præstedømme til en evig Skik; og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand. 10Og du skal lade Tyren føre nær til for Forsamlingens Paulun, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Tyrens Hoved. 11Og du skal slagte Tyren for Iouos Ansigt ved Forsamlingens Pauluns Dør. 12Og du skal tage af Tyrens Blod og komme det paa Alterets Horn med din Finger; og alt det øvrige Blod skal du udøse ved Alterets Fod. 13Saa skal du tage alt Fedtet, som skjuler Indvoldene, og Hinden over Leveren og begge Nyrerne med Fedtet, som er paa dem, og gøre Røgoffer deraf paa Alteret. 14Men Kødets af Tyren og dens Hud og dens Møg skal du opbrænde med Ild uden for Lejren; det er Syndoffer. 15Og du skal tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved. 16Og du skal slagte Væderen og tage dens Blod og stænke paa Alteret trindt omkring. 17Men Væderen skal du hugge i sine Stykker; saa skal du to dens Indvolde og dens Skanker og lægge dem oven paa dens Stykker og paa dens Hoved. 18Og du skal gøre et Røgoffer af den hele Væder paa Alteret; det er et Brændoffer for Iouo, det er en behagelig Lugt, et Ildoffer for Iouo. 19Og du skal tage den anden Væder, og Aron og hans

Sønner skulle lægge deres Hænder paa Væderens Hoved. 20Og du skal slagte Væderen og tage af dens Blod og komme det paa Arons Ørelæp og paa hans Sønners højre Ørelæp og paa deres højre Tommelfinger og paa deres højre Tommeltaa, og du skal stænke Blodet paa Alteret trindt omkring. 21Og du skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveolien og stænke paa Aron og paa hans Klæder og paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham, saa bliver han helliget og hans Klæder og hans Sønner og hans Sønners Klæder med ham. 22Siden skal du tage Fedtet af Væderen og Stjerten og Fedtet, som skjuler Indvoldene, og Hinden over Leveren og begge Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, og den højre Bov; thi det er Fyldelsens Væder ; 23og eet Stykke Brød og een Oliebrødkage og een tynd Kage af de usyrede Brøds Kurv, som ere for Iouos Ansigt. 24Og du skal lægge alt dette paa Arons Hænder og paa hans Sønners Hænder og røre det med en Rørelse for Iouos Ansigt. 25Og du skal tage det af deres Hænder og gøre et Røgoffer deraf paa Alteret over Brændofferet, til en behagelig Lugt for Iouos Ansigt; det er et Ildoffer for Iouo. 26Og du skal tage Brystet af Arons Fyldelsens Væder og røre det med en Rørelse for Iouos Ansigt; og det skal være din Del. 27Og du skal hellige Rørelsens Bryst og Gavens Bov — som er rørt og som er tagen fra — af Fyldelsens Væder, af den, som er for Aron, og af den, som er for hans Sønner. 28Og det skal være Arons og hans Sønners til en evig Rettighed af Israels Børn; thi det er en Gave; og det skal være en Gave fra Israels Børn af deres Takofre, deres Gave hører Iouo til. 29Og de hellige Klæder, som Aron har, dem skulle hans Sønner have efter ham, i disse skal man salve dem og fylde deres Hænder i dem. 30Syv Dage skal den af hans Sønner, som bliver Præst i hans Sted, iføre sig dem, den, som skal gaa ind i Forsamlingens Paulun til at tjene i Helligdommen. 31Og du skal tage Fyldelsens Væder og koge dens Kød paa et helligt Sted. 32Og Aron og hans Sønner skulle æde Væderens Kød og Brødet, som er i Kurven, for Forsamlingens Pauluns Dør. 33Og de skulle æde disse Ting, ved hvilke Forligelsen er sket, for at fylde deres Hænder, for at hellige dem; og en uvedkommende skal ikke æde dem, fordi de ere hellige. 34Men dersom der levnes af samme Fyldelsens Offerkød og af Brødet til om Morgen, da skal du opbrænde det, som er levnet,

Anden Mosebog

med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt. 35Og du skal gøre saaledes ved Aron og ved hans Sønner, efter alt det, som jeg har befalet dig: Du skal fylde deres Hænder i syv Dage. 36Og du skal hver Dag bringe en Tyr til Syndoffer, til Forligelse, og gøre Syndoffer for Alteret, naar du gør Forligelse for dette; og du skal salve det for at hellige det. 37Syv Dage skal du gøre Forligelsen for Alteret og hellige det; og Alteret skal være en højhellig Ting, hver den, som rører ved Alteret, skal være hellig. 38Og dette er det, som du skal bringe paa Alteret: Hver Dag to Lam, aargamle, bestandig. 39Det ene Lam skal du bringe om Morgenen, og det andet Lam skal du bringe imellem de tvende Aftener. 40Og en Tiendepart Mel, blandet med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie, og en Fjerdepart af en Hin Vin, til Drikoffer, til det ene Lam. 41Og du skal bringe det andet Lam imellem de tvende Aftener; som Madofferet om Morgenen og som dets Drikoffer skal du bringe det til en behagelig Lugt; det er et Ildoffer for Iouo. 42Dette er det bestandige Brændoffer hos eders Efterkommere ved Forsamlingens Pauluns Dør for Iouos Ansigt, der hvor jeg vil komme til eder for at tale med dig. 43Og der vil jeg komme til Israels Børn, og de skulle helliges ved min Herlighed. 44Og jeg vil hellige Forsamlingens Paulun og Alteret; og jeg vil hellige Aron og hans Sønner til at gøre Præstetjeneste for mig. 45Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og jeg vil være dem en Gud. 46Og de skulle fornemme, at jeg er Iouo deres Gud, som udførte dem af Ægyptens Land for at bo midt iblandt dem; jeg er Iouo deres Gud.

30Og du skal gøre et Røgelsealter til Røgelse, af Sithimtræ skal du gøre det; 2een Alen langt og een Alen bredt, det skal være firkantet og to Alen højt; dets Horn skulle være ud af eet med det. 3Og du skal beslaa det med purt Guld, dets Overdel og dets Sider rundt omkring og dets Horn; du skal og gøre en Guldkrans til det trindt omkring. 4Og to Guldringe skal du gøre til det, under dets Krans, paa begge Sidestykkerne deraf, du skal gøre dem paa begge Sider derpaa; og man skal stikke Stænger deri for at bære det med dem. 5Du skal og gøre Stængerne af Sithimtræ og beslaa dem med Guld. 6Og det skal du sætte foran Forhængen, som er for Vidnesbyrdets Ark, foran Naadestolen, som er oven over Vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme til dig.

7Og paa det skal Aron lade røge med Røgelse af kostelige Urter; hver Morgen, naar han tillaver Lamperne, skal han lade røge med den. 8Og naar Aron tænder Lamperne imellem de tvende Aftener, skal han lade røge med den; det skal være en bestandig Røgelse for Iouos Ansigt hos eders Efterkommere. 9I skulle ingen fremmed Røgelse antænde derpaa eller Brændoffer eller Madoffer; og Drikoffer skulle I ikke udgyde derpaa. 10Og Aron skal gøre en Forligelse for dets Horn, een Gang om Aaret; med Forligelsens Syndoffers Blod skal han gøre Forligelse een Gang om Aaret for det, hos eders Efterkommere; det er en højhellig Ting for Iouo. 11Og Iouo taledes til Mose og sagde: 12Naar du optager Hovedsummen paa Israels Børn ved deres Tælling, da skal hver give Iouo Løsepenge for sin Sjæl, naar man tæller dem, at ingen Plage skal komme paa dem, naar man tæller dem. 13Dette skulle de give, hver som gaar over til de talte: En halv Sekel, efter Helligdommens Sekel; en Sekel gælder tyve Gera, en halv Sekel skal være en Offergave for Iouo. 14Hver som gaar over til de talte, fra tyve Aar gammel og derover, skal give Iouo en Offergave. 15Den rige skal ikke give mere og den fattige ikke give mindre end en halv Sekel, for at give Iouo en Offergave, til at gøre Forligelse for eders Sjæle. 16Og du skal tage Forligelsens Penge af Israels Børn og give dem til Forsamlingens Pauluns Tjeneste; og det skal være Israels Børn til en Ihukommelse for Iouos Ansigt, til at gøre Forligelse for eders Sjæle. 17Og Iouo taledes til Mose og sagde: 18Du skal og gøre en Kedel af Kobber og dens Fod af Kobber, at man kan to sig; og du skal sætte den imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret og komme Vand derudi. 19Og Aron og hans Sønner skulle to deres Hænder og deres Fødder deraf. 20Naar de gaa ind i Forsamlingens Paulun, skulle de to sig med Vand, at de ikke skulle dø; eller naar de nærme sig til Alteret for at tjene og at antænde Ildoffer for Iouo. 21Og de skulle to deres Hænder og deres Fødder, at de ikke skulle dø; og det skal være dem en evig Skik, ham og hans Sæd, hos deres Efterkommere. 22Og Iouo taledes til Mose og sagde: 23Tag du dig ogsaa de bedste Urter, af den ædleste Myrra fem Hundrede Sekel, og halvt saa meget vellugtende Kanelbark, to Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, og vellugtende Kalmus, to Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, 24og Kasia fem Hundrede Sekel, efter Hellig-

Anden Mosebog

dommens Sekel, og een Hin Olivenolie. 25Og du skal lave det til en hellig Salveolie, en Salveblanding efter Salvekogerens Kunst; det skal være en hellig Salveolie. 26Og dermed skal du salve Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark 27og Bordet med alt dets Redskab og Lysestagen med dens Redskab og Røgelsealteret 28og Brændofferets Alter med alt dets Redskab og Kedelen med dens Fod. 29Og du skal hellige dem, at de blive højhellige; hver den som rører ved dem, skal være hellig. 30Du skal og salve Aron og hans Sønner og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for mig. 31Og du skal tale til Israels Børn og sige: Denne skal være mig den hellige Salvelsesolie hos eders Efterkommere. 32Den skal ikke udgydes paa andre Menneskers Legeme, og I skulle ikke berede nogen anden efter dens Maade; den er hellig, den skal være eder hellig. 33Hvo som laver en Salveblanding som den, eller som lader komme deraf paa en uvedkommende, han skal udryddes af sit Folk. 34Og Iouo sagde til Mose: Tag dig vellugtende Urter, Stakten og Onyks og Galbane, disse vellugtende Urter og ren Virak; der skal være lige meget af hvert. 35Og du skal lave en Røgelse deraf, en Blanding efter Kunstens Regler; den skal være saltet, ren og hellig. 36Og du skal støde noget deraf smaat og lægge deraf foran Vidnesbyrdet i Forsamlingens Paulun, hvor jeg vil tale med dig; det skal være eder højhelligt. 37Og I skulle ikke gøre eder Røgelse, som du kunde gøre efter dennes Maade; det skal være dig helligt for Iouo. 38Hvo som gør en lignende for at røge dermed, han skal udryddes af sit Folk.

31Og Iouo taledede til Mose og sagde: 2Se, jeg har kaldet Bezaleel, en Søn af Uri, som var en Søn af Hur, af Juda Stamme, ved Navn. 3Og jeg har opfyldt ham med Guds Aand, med Visdom og med Forstand og med Kundskab, og det i alle Haande Gerning, 4til at udtænke Kunstværker, til at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber 5og til at udskære Stene, til at indfatte, og til at udskære Træ, til at gøre alle Haande Gerning. 6Og jeg, se, jeg har medgivet ham Oholiab, Ahisamaks Søn af Dans Stamme, og i hvers Hjerte, som er forstandig, har jeg givet Visdom; og de skulle gøre alt det, som jeg har befaleet dig: 7Nemlig Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark og Naadestolen, som er derpaa, og alt Redskab til Paulunet, 8og Bordet med dets Redskab og den rene Lysestage med alt dens

Redskab og Røgelsealteret 9og Brændofferets Alter med alt dets Redskab og Kedelen med dens Fod 10og Tjenestens Klæder og Arons, Præstens, hellige Klæder og hans Sønners Klæder til at gøre Præstetjeneste udi 11og Salveolien og Røgelsen af vellugtende Urter til Helligdommen; efter alt det, som jeg har befaleet dig, skulle de gøre det. 12Og Iouo taledede til Mose og sagde: 13Og du, tal til Israels Børn og sig: I skulle visselig holde mine Sabbater; thi det er et Tegn imellem mig og imellem eder hos eders Efterkommere, at I skulle vide, at jeg er Iouo, som helliger eder. 14Derfor skulle I holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den der vanhelliger den, skal visselig dødes; thi hver som gør Arbejde paa den, den Sjæl skal udryddes af sit Folks Midte. 15Seks Dage skal al Gerning gøres, men paa den syvende Dag er Sabbats-hvile, en Hellighed for Iouo; hver den, som gør Arbejde paa Sabbatsdagen, skal visselig dødes. 16Derfor skulle Israels Børn tage Vare paa Sabbaten, saa at de holde Sabbaten, hos deres Efterkommere til en evig Pagt. 17Den er et evigt Tegn imellem mig og imellem Israels Børn; thi i seks Dage gjorde Iouo Himmelen og Jorden, og paa den syvende Dag hvilede han og vederkvægede sig. 18Og han gav Mose, der han havde endt at tale med ham paa Sinai Bjerg, to Vidnesbyrdets Tavler, Stentavler, skrevne med Guds Finger.

32Og Folket saa, at Mose tøvede med at komme ned ad Bjerget; og Folket forsamledes om Aron, og de sagde til ham: Staa op, gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi denne Mose, Manden, som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret. 2Og Aron sagde til dem: Afriver de Guldsmykker, som ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døtres Øren, og bærer dem til mig. 3Saa afrev alt Folket de Guldsmykker, som vare i deres Øren, og de bare dem til Aron. 4Og han tog det af deres Haand og dannede det med Mejselen og gjorde en støbt Kalv deraf, og de sagde: Israel! disse ere dine dine Guder, som førte dig op af Ægyptens Land. 5Der Aron saa det, byggede han et Alter for den; og Aron raabte og sagde: I Morgen er det Iouos Højtid. 6Og de stode aarle op den anden Dag og ofrede Brændofre og fremførte Takofre; og Folket satte sig ned til at æde og drikke og stod op at lege. 7Da sagde Iouo til Mose: Gaa, stig ned; thi dit Folk, som

Anden Mosebog

du førte op af Ægyptens Land, har handlet for-dærveligt. 8De vege snart fra den Vej, som jeg bød dem, de have gjort sig en støbt Kalv, og de have tilbudet den og ofret til den og sagt: Israel! disse ere dine Guder, som førte dig op af Ægyptens Land. 9Og Iouo sagde til Mose: Jeg har set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk. 10Og lad mig nu fare frem, at min Vrede maa optændes mod dem, og jeg maa fortære dem; og jeg vil gøre dig til et stort Folk. 11Og Mose bad ydmygelig for Iouos, sin Guds Ansigt og sagde: Iouo, hvorfor skal din Vrede optændes imod dit Folk, som du udførte af Ægyptens Land med stor Kraft og med en stærk Haand? 12Hvorfor skulle Ægypterne tale og sige: Han har udført dem til Ulykke, for at ihjelslaa dem paa Bjergerne og ødelægge dem af Jorderige? Vend om fra din grumme Vrede, og lad det onde mod dit Folk fortryde dig! 13Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Israel i Hu, hvilke du har tilsvoret ved dig selv og tilsagt: Jeg vil gøre eders Sæd mangfoldig, som Stjernerne paa Himmelen; og alt det Land, som jeg har sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eje det evindeligt. 14Saa fortrød Iouo det onde, som han havde talet om at ville gøre sit Folk. 15Og Mose vendte sig og gik ned ad Bjerget og havde to Vidnesbyrdets Tavler i sin Haand, Tavler beskrevne paa begge Sider, de vare skrevne baade paa den ene og den anden Side. 16Og Tavlerne vare Guds Arbejde; og Skriften var Guds Skrift, indgravet i Tavlerne. 17Der Josva I hørte Lyden af Folket, som raabte, da sagde han til Mose: Der er en Krigslyd i Lejren. 18Men denne sagde: Det er ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de sejre, og ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de tabe; men jeg hører en Lyd af Sang. 19Og det skete, der han kom nær til Lejren og saa Kalven og Dansen, da optændtes Mose Vrede, og han kastede Tavlerne af sine Hænder og sønderbrød dem neden for Bjerget. 20Og han tog Kalven, som de havde gjort, og opbrændte den med Ild og malede den til Støv og strøede det oven paa Vandet og gav Israels Børn det at drikke. 21Og Mose sagde til Aron: Hvad har dette Folk gjort dig, at du har ført en saa stor Synd over det? 22Og Aron svarede: Min Herres Vrede forhaste sig ikke; du kender Folket, at det ligger i det onde. 23Og de sagde til mig: Gør os Guder, som kunne gaa foran os; thi denne Mose, Manden, som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret. 24Da sagde jeg til dem: Hvo som har

Guld, de maa rive det af, og de gave mig det; og jeg kastede det i Ilden, saa kom denne Kalv ud. 25Der Mose saa Folket, at det var tøjleløst, — thi Aron havde givet det Tøjlen til en Spot for deres Modstandere, — 26da stillede Mose sig i Lejrens Port og sagde: Hvo der hører Iouo til, han komme til mig; da forsamlede alle Levi Børn sig til ham. 27Og han sagde til dem: Saa siger Iouo, Israels Gud: Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaar frem og tilbage, fra den ene Port i Lejren til den anden, og ihjelslaa hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste. 28Og Levi Børn gjorde, som Mose havde sagt, og der faldt af Folket paa den samme Dag henved tre Tusinde Mænd. 29Og Mose sagde: Fylder eders Haand i Dag for Iouo, at enhver er imod sin Søn og imod sin Broder, og det for at bringe Velsignelse over eder i Dag. 30Og det skete den anden Dag, da sagde Mose til Folket: I have syndet en stor Synd, dog nu vil jeg opstige til Iouo, om jeg maaske kan gøre Forligelse for eders Synd. 31Der Mose kom igen til Iouo, sagde han: Ak! dette Folk har syndet en stor Synd, og de have gjort sig Guder af Guld. 32Og nu, gid du vilde forlade dem deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu af din Bog, som du har skrevet! 33Og Iouo sagde til Mose: Hver den som synder imod mig, den vil jeg udslette af min Bog. 34Og nu gaa, før Folket didhen, som jeg sagde dig: Se, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men paa min Hjem søgelses Dag vil jeg hemsøge deres Synd over dem. 35Og Iouo slog Folket, fordi de havde gjort Kalven, som Aron havde gjort.

33Og Iouo sagde til Mose: Gaa, drag op herfra, du og Folket, som du førte op af Ægyptens Land, til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, — sigende: Din Sæd vil jeg give det, 2og jeg vil sende en Engel foran dig, og uddrive Kananiter, Amoriter og Hethiter og Feresiter, Heviter og Jebusiter, — 3til et Land, som flyder med Mælk og Honning; men jeg vil ikke drage op med dig, thi du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Vejen. 4Der Folket hørte denne svare Tale, da sørgede de, og ingen satte sin Prydelse paa sig. 5Og Iouo sagde til Mose: Sig til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk; drog jeg et Øjeblik midt op iblandt dig, saa maatte jeg fortære dig; og læg nu din Prydelse af dig, at jeg kan vide, hvad jeg skal gøre ved dig. 6Saa aflagde Israels Børn deres Prydelse fra det Bjerg Horeb af. 7Men Mose tog Teltet og

Anden Mosebog

slog sig det ud udenfor Lejren, langt fra Lejren, og kaldte det Forsamlingens Telt; og det skete, at hver som vilde adspørge Iouo, maatte gaa ud til Forsamlingens Telt, som var udenfor Lejren. 8Og det skete, naar Mose gik ud til Teltet, da rejste alt Folket sig, og de stode hver i sit Telts Dør, og de saa efter Mose, indtil han kom til Teltet. 9Og det skete, naar Mose kom til Teltet, kom Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og han talte med Mose. 10Og alt Folket saa Sky-støtten staa i Teltets Dør, og alt Folket rejste sig, og de bøjede sig, hver i sit Telts Dør. 11Men Iouo taledede til Mose, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste; og han vendte om til Lejren, men hans Tjener Josva, Nims Søn, den unge Karl, veg ikke fra Teltet. 12Og Mose sagde til Iouo: Se, du siger til mig: Før dette Folk op, og du har ikke ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; enddog du har sagt: Jeg kender dig ved Navn, og du har ogsaa fundet Naade for mine Øjne. 13Og nu, kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, da vis mig, kære, dine Veje, at jeg kan kende dig, paa det jeg maa finde Naade for dine Øjne; og se, dette Folk er dit Folk. 14Og han sagde: Mit Ansigt skal gaa med, og jeg vil skaffe dig Hvile. 15Men han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med os, da lad os ikke drage op herfra. 16Og hvorpaa skulde det dog kendes, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, jeg og dit Folk? mon ikke derpaa, at du gaar med os? at vi, jeg og dit Folk, udmærkes frem for hvert Folk, som er paa Jorderiges Kreds. 17Da sagde Iouo til Mose: Jeg vil ogsaa gøre dette Ord, som du har talet; thi du har fundet Naade for mine Øjne, og jeg kender dig ved Navn. 18Men han sagde: Kære, lad mig se din Herlighed! 19Og han sagde: Jeg vil lade al min Godhed drage forbi for dit Ansigt, og jeg vil ved Navn udraabe: Iouo! for dit Ansigt; og jeg vil være den naadig, hvem jeg er naadig, og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig over. 20Og han sagde: Du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se mig og leve. 21Og Iouo sagde: Se, her er et Sted hos mig, og du skal staa paa Klippen. 22Og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi. 23Og naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bagfra; men mit Ansigt kan ikke ses.

34Og Iouo sagde til Mose: Udhug dig to Stentavler som de første, saa vil jeg skrive de Ord paa Tavlerne, som vare paa de første Tavler, som du sønderbrød. 2Og vær rede til i Morgen, og stig aarle op paa Sinai Bjerg, og staa der for mig paa Bjergets Top. 3Og der skal ingen gaa op med dig, og heller ikke maa nogen lade sig se paa det hele Bjerg; hverken Kvæg eller Øksne skulle gaa paa Græs hen imod dette Bjerg. 4Og han udhuggede to Stentavler som de første, og Mose stod aarle op om Morgenen og steg op paa Sinai Bjerg, som Iouo befalede ham, og han tog de to Stentavler i sin Haand. 5Og Iouo kom ned i Skyen og stod der hos ham og udraabte ved Navn: Iouo! 6Og Iouo gik forbi for hans Ansigt og raabte: Iouo, Iouo er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed, 7som bevarer Miskundhed mod tusinde Led og forlader Misgerning og Overtrædelse og Synd, og som ikke skal holde den skyldige for uskyldig, som hjem søger Fædrenes Misgerning paa Børn og paa Børnebørn, paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led. 8Og Mose skyndte sig og bøjede sig til Jorden og tilbad. 9Og han sagde: Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, Herre, da gaa Herren nu midt iblandt os; thi dette er et haardnakket Folk, og du ville forlade os vor Misgerning og vor Synd, og tage os til Arv! 10Og han sagde: Se, jeg vil gøre en Pagt; for hele dit Folk vil jeg gøre underfulde Ting, som ikke ere skabte i noget Land eller hos noget Folkefærd; og hele det Folk, som du er midt iblandt, skal se Iouos Gerning; thi den er forfærdelig, den som jeg skal gøre med dig. 11Hold du det, som jeg befaler dig i Dag, se, jeg vil uddrive for dig Amoriter og Kananiter og Hethiter og Feresiter og Heviter og Jebusiter. 12Forvar dig, at du ej gør Pagt med nogen Indbygger i det Land, til hvilket du kommer, paa det han ikke bliver til en Snare midt iblandt dig; 13men I skulle nedbryde deres Altere og sønderbryde deres Billeder og omhugge deres Astartebilleder; 14thi du skal ikke tilbede en anden Gud; thi Iouo hedder nidkær, han er en nidkær Gud: 15At du ikke gør Pagt med nogen Indbygger i det Land; thi de kunde bole efter deres Guder og ofre til deres Guder, og en kunde indbyde dig, at du aad af hans Offer; 16og du kunde tage af hans Døtre til dine Sønner, og hans Døtre kunde bole efter deres Guder og faa dine Sønner til at bole efter deres Guder. 17Du skal ingen støbte Guder gøre

Anden Mosebog

dig. 18Du skal holde de usyrede Brøds Højtid, du skal æde usyrede Brød i syv Dage, som jeg har befalet dig til den bestemte Tid i Abib Maaned; thi i Abib Maaned gik du ud af Ægypten. 19Alt det, som aabner Moders Liv, hører mig til, og alt det, som er en Han af dit Kvæg, og som aabner Moders Liv, være sig Okse eller Lam. 20Men det førstefødte af Asener skal du løse med et Lam, og dersom du ikke vil løse det, da skal du bryde Halsen itu paa det; alle førstefødte af dine Sønner skal du løse, og mit Ansigt skal ikke ses tomhændet. 21Seks Dage skal du arbejde, og paa den syvende Dag skal du hvile; med Pløjningen og med Høsten skal du hvile. 22Og du skal holde Ugernes Højtid med Førstegrøden af Hvedehøsten, og Indsamlingens Højtid naar Aaret er omme. 23Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for den Herre Iouos, Israels Guds, Ansigt. 24Thi jeg skal uddrive Hedningerne for dit Ansigt og gøre dit Landemærke vidt; og ingen skal begære dit Land, naar du gaar op at lade dig se for Iouo din Guds Ansigt tre Gange om Aaret. 25Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod med syret Brød; og Paaskehøjtidens Slagtoffer skal ikke ligge Natten over til om Morgen. 26Det første af din Jords Førstegrøde skal du bære til Iouo din Guds Hus; du skal ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. 27Og Iouo sagde til Mose: Skriv dig disse Ord; thi efter disse Ords Lydelse har jeg gjort en Pagt med dig og med Israel. 28Og han var der hos Iouo fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, han aad ikke Brød og drak ikke Vand; og han skrev paa Tavlerne Pagtens Ord, de ti Ord. 29Og det skete, der Mose gik ned ad Sinai Bjerg, da havde Mose to Vidnesbyrdstavler i sin Haand, der han gik ned ad Bjerget; og Mose vidste ikke, at Huden paa hans Ansigt skinnede deraf, at han havde talet med ham. 30Og Aron og alle Israels Børn saa Mose, og se, hans Ansigts Hud skinnede; da frygtede de for at komme nær til ham. 31Da kaldte Mose ad dem, og de vendte om til ham, Aron og alle Fyrsterne af Menigheden, og Mose taledede til dem. 32Og derefter nærmede alle Israels Børn sig; saa befalede han dem alt det, som Iouo havde talet med ham paa Sinai Bjerg. 33Og Mose lod af at tale med dem, og han lagde et Dække over sit Ansigt. 34Og naar Mose gik ind for Iouo til at tale med ham, tog han Dækket af, indtil han gik ud igen; og han gik ud og taledede til Israels Børn, hvad ham var befalet. 35Og Israels Børn saa Mose Ansigt, at

Mose Ansigts Hud skinnede; saa lagde Mose igen Dækket over sit Ansigt, indtil han gik ind igen at tale med ham.

35Og Mose lod al Israels Børns Menighed samle og sagde til dem: Disse ere de Ord, som Iouo befalede, at I skulle gøre; 2seks Dage skal al Gerning gøres, men den syvende Dag skal være eder hellig, en Sabbatshvile for Iouo; hver den, som gør nogen Gerning paa den, skal dødes. 3I skulle ingen Ild optænde i nogen af eders Boliger paa Sabbatsdagen. 4Og Mose sagde til al Israels Børns Menighed saaledes: Dette er det Ord, som Iouo befalede, sigende: 5Tager, af hvad eder tilhører, en Offergave til Iouo; hver som er villig af sit Hjerte, skal fremføre den, en Offergave til Iouo: Guld og Sølv og Kobber, 6og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar, 7og rødlødede Væderskind og Grævlingeskind og Sithimtræ, 8og Olie til Lysning og Urter til Salveolie og til vellugtende Røgelse, 9og Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet. 10Og hver af eder, som er viis i Hjertet, de skulle komme og gøre alt det, som Iouo har befalet: 11Tabernaklet med dets Paulun og dets Dække, med dets Hager og dets Fjæle, dets Tværstænger, dets Støtter og dets Fodder; 12Arken med dens Stænger, Naadestolen og Dækkets Forhæng; 13Bordet med dets Stænger og alle dets Redskaber og Skuebrødet; 14og Lysestagen til Lysningen med dens Redskaber og dens Lamper og Olie til Lysningen; 15og Røgelsealteret med dets Stænger og Salveolien og vellugtende Røgelse, og Dækket for Døren, for Tabernaklets Dør; 16Brændofrets Alter med dets Kobbergitter, med dets Stænger og alle dets Redskaber, Kedlen med dens Fod; 17Omhængene til Forgaarden med dens Støtter og dens Fodder, og Dækket for Forgaardens Port; 18Sømmene til Tabernaklet og Sømmene til Forgaarden og deres Snore; 19Tjenestens Klæder til at tjene med i Helligdommen; hellige Klæder til Aron, Præsten, og Klæder til hans Sønner til at gøre Præstetjeneste udi. 20Saa gik de ud, al Israels Børns Menighed, fra Mose Aasyn. 21Og de kom, hver Mand, hvis Hjerte førte ham dertil, og hver den, hvis Aand frivillig drev ham dertil, de fremførte Offergave til Iouo, til Forsamlingens Pauluns Gerning og til alt Arbejdet dermed og til de hellige Klæder. 22Og de kom, Mændene saa vel som Kvinderne, hver

Anden Mosebog

som var villig i Hjertet, de frembare Hægter og Smykker og Ringe og Kæder, alle Haande Guldtøj; og hver Mand kom, som havde ladet en Gave af Guld røre for Iouo. 23Og hver Mand, hos hvem der fandtes blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar og rød-lødede Væderskind og Grævlingeskind, de førte det frem. 24Hver som havde en Offergave af Sølv og Kobber, de bragte den frem som en Offergave til Iouo; og hver, hos hvem Sithimtræ fandtes til noget Slags Arbejde, de førte det frem. 25Og hver Kvinde, som var viis i Hjerter, spandt med sine Hænder, og de fremførte det, de havde spundet: Blaat uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt Linned. 26Og alle Kvinder, hvis Hjerter bevægede dem dertil, og som havde Forstand derpaa, spandt Gedehaarene. 27Men Fyrsterne bragte Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet, 28og Urterne og Olien til Lysning og til Salveolien og til vellugtende Røgelse. 29Hver Mand og Kvinde af Israels Børn, hvem deres Hjerter drev til frivilligt at bringe noget til al den Gerning, som Iouo ved Mose havde befalet at udføre, bragte en frivillig Gave til Iouo. 30Og Mose sagde til Israels Børn: Ser, Iouo har kaldet ved Navn Bezaleel, en Søn af Uri, som var en Søn af Hur, af Juda Stamme. 31Og Guds Aand har opfyldt ham med Visdom, med Forstand og med Kundskab, og det til alle Haande Gerning; 32og til at udtænke Kunstværker, at arbejde i Guld og i Sølv og i Kobber; 33og til at udskære Stene til at indfatte, og til at udskære Træ, til at gøre alle Haande kunstig Gerning; 34og han har givet i hans Hjerter Visdom til at undervise andre, baade ham og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme. 35Han har opfyldt dem med Visdom i Hjertet til at gøre alle Haande Gerning, deres, som udskære, og deres, som virke, og deres, som stikke i blaat uldent og i Purpur, i Skarlagen og i hvidt Linned, og Væveres, deres, som gøre alle Haande Gerning og udtænke Kunstværker.

36Saa gjorde Bezaleel og Oholiab og hver Mand, som var viis i Hjertet, hvilke Iouo havde givet Visdom og Forstand til at vide at gøre alle Haande Gerning til Helligdommens Tjeneste, efter alt det som Iouo havde befalet. 2Og Mose kaldte ad Bezaleel og ad Oholiab og ad hver Mand, som var viis i Hjertet, som Iouo havde givet Visdom i hans Hjerter, hver den som Hjertet drev til at tage fat paa Gerningen for at

gøre den. 3Og de modtog af Mose hele Offergaven, som Israels Børn fremførte til Helligdommens Tjenestes Gerning, for at gøre den færdig; og de fremførte desuden til ham frivillige Gaver hver Morgen. 4Da kom alle de viise, som gjorde al Helligdommens Gerning, hver Mand fra sit Arbejde, som de gjorde, 5og de sagde til Mose saalunde: Folket bærer mere frem, end der gøres behov til Tjenesten, til Gerningen, hvilken Iouo har befalet at gøre. 6Saa befalede Mose, og de udraabte igennem Lejren, sigende, at hverken Mand eller Kvinde skulde forfærdige noget mere som Offergave til Helligdommen, og Folket hørte op med at bringe. 7Thi de havde nok af alle disse Ting til al Gerningen, til at gøre den, og der var tilovers. 8Saa gjorde hver, som var viis i Hjertet, iblandt dem, som udførte Gerningen, Tabernaklet af ti Tæpper af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen; med Keruber, med kunstigt Arbejde gjorde man dem. 9Eet Tæppe var otte og tyve Alen langt, og fire Alen bredt var eet Tæppe, alle Tæpper havde eet Maal. 10Og man fæstede de fem Tæpper sammen, det ene til det andet, og fæstede atter fem Tæpper sammen, det ene til det andet. 11Og man gjorde Stropper af blaat uldent paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor det skulde fæstes sammen; ligesaa gjorde man paa det yderste Tæppes Æg, hvor det anden Gang skulde fæstes sammen. 12Halvtredsindstyve Stropper gjorde man paa det første Tæppe, og halvtredsindstyve Stropper gjorde man yderst paa Tæppet, der anden Gang skulde fæstes til; Stropperne vare hæftede sammen, den ene til den anden. 13Og man gjorde halvtredsindstyve Guldhager og fæstede Tæpperne, det ene til det andet med Hagerne, saa det blev eet Tabernakel. 14Og man gjorde Tæpperne af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet; elleve Tæpper gjorde man. 15Hvert Tæppe var tredive Alen langt, og hvert Tæppe var fire Alen bredt; de elleve Tæpper havde eet Maal. 16Og de fem Tæpper fæstede man sammen for sig og de seks Tæpper for sig. 17Og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa det første Tæppes Æg, yderst, hvor de skulde fæstes sammen; og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa Æggen af det Tæppe, der anden Gang skulde fæstes til. 18Og man gjorde halvtredsindstyve Kobberhager, at fæste Paulunet sammen med, til at vorde eet. 19Og man gjorde et Dække over Paulunet af rødledede Væderskind, og et Dække af Græv-

Anden Mosebog

lingeskind derover. 20Og man gjorde Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, saa at de kunde staa. 21Hver Fjæl var ti Alen lang, og hver Fjæl var halvanden Alen bred. 22Der var to Tappe paa hver Fjæl, den ene Tap forbunden med den anden; saaledes gjorde man paa alle Tabernaklets Fjæle. 23Og man gjorde Fjæle til Tabernaklet, tyve Fjæle til den søndre Side mod Sønden. 24Og man gjorde fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle, to Fødder under den ene Fjæl for dens to Tappe og to Fødder under den anden Fjæl for dens to Tappe. 25Og til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side gjorde man tyve Fjæle, 26og deres fyrretyve Sølvfødder, to Fødder under den ene Fjæl og to Fødder under den anden Fjæl. 27Og til Bagsiden af Tabernaklet imod Vesten gjorde man seks Fjæle. 28Og man gjorde to Fjæle til Tabernaklets Hjørner paa begge Sider. 29Og de vare dobbelte fra neden af, og i lige Maade vare de dobbelte til det øverste, saa der blev en Ring; saaledes gjorde man med dem begge paa begge Hjørner. 30Og der var otte Fjæle og deres Sølvfødder, seksten Fødder, to Fødder under hver Fjæl. 31Og man gjorde Tværstænger af Sithimtræ; fem til Fjælene ved den ene Side af Tabernaklet, 32og fem Tværstænger til Fjælene ved den anden Side af Tabernaklet, og fem Tværstænger til Tabernaklets Fjæle, bagtil mod Vesten. 33Og man gjorde den midterste Stang til at gaa tværs over paa Midten af Fjælene, fra den ene Ende til den anden. 34Og man beslog Fjælene med Guld, og deres Ringe gjorde man af Guld til at stikke Tværstængerne udi, og man beslog Tværstængerne med Guld. 35Man gjorde og et Forhæng af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned; man gjorde med kunstigt Arbejde Keruber paa det. 36Og man gjorde fire Støtter dertil af Sithimtræ og beslog dem med Guld, deres Kroge vare af Guld; og man støbte fire Fødder dertil af Sølv. 37Og man gjorde Dækket for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned, stukket Arbejde, 38og dets fem Støtter med deres Kroge, og beslog deres Knapper og deres Stænger med Guld, og deres fem Fødder vare af Kobber.

37Og Bezaleel gjorde Arken af Sithimtræ, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høj. 2Og han beslog den med purt Guld, inden og uden, og han gjorde en Guld-

krans trindt omkring den. 3Og han støbte fire Guldringe til den paa dens fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side. 4Og han gjorde Stænger af Sithimtræ og beslog dem med Guld. 5Og han stak Stængerne i Ringene paa Siderne af Arken til at bære Arken med. 6Og han gjorde en Naadestol af purt Guld, halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 7Og han gjorde to Keruber af Guld, af drevet Arbejde gjorde han dem, paa begge Ender af Naadestolen, 8een Kerub paa den ene Ende og een Kerub paa den anden Ende; han gjorde Keruber i eet med Naadestolen paa begge dens Ender. 9Og Keruberne udbredte deres Vinger ovenover og dækkede over Naadestolen med deres Vinger; og den enes Ansigt var mod den andens, Kerubernes Ansigter vare vendte mod Naadestolen. 10Og han gjorde Bordet af Sithimtræ, to Alen langt og een Alen bredt og halvanden Alen højt. 11Og han beslog det med purt Guld, og han gjorde en Guldkrans dertil rundt omkring. 12Han gjorde ogsaa en Liste dertil trindt omkring, en Haandbred høj, og gjorde en Guldkrans trindt omkring dens Liste. 13Og han støbte fire Guldringe dertil og satte Ringene i de fire Hjørner, som vare ved dets fire Fødder. 14Tvært over for Listen vare Ringene, at Stængerne kunde stikkes deri til at bære Bordet. 15Og han gjorde Stængerne af Sithimtræ og beslog dem med Guld til at bære Bordet. 16Og han gjorde Redskaberne, som skulde til Bordet, dets Fade og dets Skaaler og dets Bægere og dets Kander, med hvilke der skulde udgydes Drikoffer, af purt Guld. 17Og han gjorde Lysestagen af purt Guld; af drevet Arbejde gjorde han Lysestagen; dens Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og dens Blomster vare ud af eet med den. 18Og seks Grene gik ud fra dens Sider, tre Grene paa Lysestagen fra dens ene Side, og tre Grene paa Lysestagen fra dens anden Side. 19Tre Mandelblomstbægere var der paa den ene Gren, en Knop og et Blomster, og tre Mandelblomstbægere paa den anden Gren, en Knop og et Blomster; saaledes var det paa de seks Grene, som gik ud fra Lysestagen. 20Men paa Lysestagen vare fire Mandelblomstbægere, dens Knopper og dens Blomster, 21nemlig een Knop under de to Grene derpaa, og een Knop under de to andre Grene derpaa, og een Knop under de to øvrige Grene derpaa for de seks Grene, som gik ud fra den. 22Deres Knopper og deres Grene vare ud af eet med den selv, det var

Anden Mosebog

altsammen eet drevet Arbejde af purt Guld. 23Og han gjorde dens syv Lamper og dens Sakse og dens Tandekar af purt Guld. 24Af et Centner purt Guld gjorde han den og alle dens Redskaber. 25Og han gjorde Røgelsealteret af Sithimtræ, een Alen langt og een Alen bredt, firkantet og to Alen højt; dets Horn vare ud af eet med det. 26Og han beslog det med purt Guld, dets Overdel og dets Sider omkring og dets Horn, og gjorde en Guldkrans til det rundt omkring. 27Og han gjorde to Guldringe dertil, under dets Krans paa begge Sidestykkerne deraf, paa begge Sider derpaa, til at stikke Stængerne deri, for at bære det med dem. 28Men Stængerne gjorde han af Sithimtræ og beslog dem med Guld. 29Og han gjorde den hellige Salveolie og den rene Røgelse af vellugtende Urter efter Kunstens Regler.

38Og han gjorde Brændofrets Alter af Sithimtræ, fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet og tre Alen højt. 2Og han gjorde dets Horn paa dets fire Hjørner, dets Horn vare ud af eet med det; og han beslog det med Kobber. 3Og han gjorde alle Alterets Redskaber, Gryderne og Ildskufferne og Skaalerne, Madkrogene og Ildkarrene; alle Redskaber dertil gjorde han af Kobber. 4Og han gjorde et Gitter til Alteret, gjort som et Net, af Kobber, under dets Af sæt nedenfra indtil midt derpaa. 5Og han støbte fire Ringe paa de fire Hjørner paa Kobbergitteret at stikke Stængerne udi. 6Og han gjorde Stænger af Sithimtræ og beslog dem med Kobber. 7Og han stak Stængerne i Ringene paa Alterets Sider, til at bære det med dem; han gjorde det hult, af Fjæle. 8Og han gjorde Kedelen af Kobber og Foden dertil af Kobber, af de i Hobetal kommende Kvinders Spejle, hvilke kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. 9Og han gjorde Forgaarden paa den søndre Side mod Sonden; Omhængene til Forgaarden vare af hvidt, tvundet Linned, hundrede Alen. 10Deres Støtter vare tyve og deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; 11og mod den nordre Side, hundrede Alen, deres Støtter vare tyve og deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; 12men paa den vestre Side vare Omhængene halvtredsindstyve Alen, deres Støtter vare ti og deres Fødder ti; Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv; 13men paa den østre Side, mod Østen

halvtredsindstyve Alen; 14Omhængene hen mod den ene Side vare femten Alen, deres Støtter vare tre og deres Fødder tre. 15Og hen mod den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens Port, vare Omhængene femten Alen; deres Støtter vare tre og deres Fødder tre. 16Alle Omhængene omkring Forgaarden vare af hvidt, tvundet Linned. 17Og Fødderne til Støtterne vare af Kobber, men Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv, og deres Hoveder vare beslagne med Sølv, og disse vare forbundne med Sølvstænger, alle Forgaardens Støtter. 18Og Dækket for Forgaardens Port var stukket Arbejde og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned; og tyve Alen var Længden, og Højden efter Omhængets Bredde var fem Alen i Lighed med Forgaardens Omhæng. 19Og dertil vare fire Støtter med deres fire Kobberfødder, deres Kroge af Sølv, og deres Hoveder beslagne med Sølv og deres Tværstænger af Sølv. 20Og alle Sømmene til Tabernaklet og til Forgaarden rundt omkring vare af Kobber. 21Dette er, hvad der blev beregnet til Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, som det blev beregnet efter Mose Ord, ved Hjælp af Leviterne, under Tilsyn af Ithamar, en Søn af Præsten Aron. 22— Og Bezaleel, en Søn af Uri, en Søn af Hur, af Juda Stamme, gjorde alt det, som Iouo havde befaleet Mose. 23Og Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, var med ham, og han var en Mester i Udskæring og i Kunstvævning og i Stikning med blaat uldent og med Purpur og med Skarlagen og med hvidt Linned. — 24Alt Guldet, som blev forarbejdet til denne Gerning i Helligdommens hele Gerning, ja Rørelseofrets Guld, var ni og tyve Centner og syv Hundrede og tredive Sekel efter Helligdommens Sekel. 25Men Sølvet fra dem, som vare talte i Menigheden, var hundrede Centner og Tusinde og syv Hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel. 26En Beka for hvert Hoved, det er en halv Sekel efter Helligdommens Sekel, af hver den, som gik over til de talte, fra tyve Aar gammel og derover, af seks Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og halvtredsindstyve. 27Og der var hundrede Centner Sølv til at støbe Fødderne af til Helligdommen og Fødderne til Forhænge; hundrede Fødder af hundrede Centner, eet Centner til hver Fod. 28Men af de Tusinde og syv Hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Sekel gjorde han Kroge til Støtterne; og man beslog

Anden Mosebog

deres Hoveder og forbandt dem med hverandre. 29Men Rørelsens Kobber var halvfjerdsindstyve Centner og to Tusinde og fire Hundrede Sekel. 30Og deraf gjorde man Fødderne til Forsamlingens Pauluns Dør og Kobberalteret og Kobbergitteret, som var derom, og alle Alterets Redskaber 31og Fødderne til Forgaarden rundt omkring og Fødderne til Forgaardens Port og alle Sømmene til Tabernaklet og alle Sømmene til Forgaarden rundt omkring.

39Men af blaat uldent og Purpur og Skarlagen gjorde de Tjenestens Klæder til at tjene i ved Helligdommen; og de gjorde hellige Klæder, som skulde være til Aron, saasom Iouo havde befalet Mose. 2Og han gjorde Livkjortlen af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. 3Og de hamrede Guldet i Plader og skare det ud i Traade, til at virke det ind imellem det blaa uldne og imellem Purpuret og imellem Skarlagenet og imellem det hvide Linned med kunstig Gerning. 4De gjorde Skulderstykker til den, som kunde sammenføjes; den blev sammenføjet ved begge dens Ender. 5Og Bæltet, som omsluttede den og var over den, var af samme Arbejde, ud af eet Stykke dermed, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned, saasom Iouo havde befalet Mose. 6Og de beredte Onyksstene, indfattede rundt omkring med Guldfletninger, udgravede, som man udgraver et Signet, efter Israels Børns Navne. 7Og man satte dem paa Skulderstykkerne paa Livkjortlen, disse Stene skulde være til en Ihukommelse for Israels Børn, saasom Iouo havde befalet Mose. 8Og han gjorde Brystspannet med kunstigt Arbejde, af samme Arbejde som Livkjortlen, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. 9Det var firkantet, dobbelt gjorde de Brystspannet, eet Spand langt og eet Spand bredt, og dobbelt. 10Og de fyldte fire Rader Stene deri; een Rad: en Karneol, en Topas og en Smaragd, som den første Rad; 11og den anden Rad: en Karbunkel, en Safir og en Demant; 12og den tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst; 13og den fjerde Rad: en Krysolith, en Onyks og en Jaspis; de havde Fletninger af Guld om deres Indfatninger. 14Og disse Stene vare efter Israels Børns Navne, de vare tolv efter deres Navne; som man udgraver et Signet, hver ved sit Navn efter de tolv Stammer. 15Og de gjorde fastslyngede Kæder til

Brystspannet, snoet Arbejde af purt Guld. 16Og de gjorde to Guldfletninger og to Guldringe, og de satte de to Ringe paa de tvende Ender af Brystspannet. 17Og de satte de to snoede Guld-kæder i de to Ringe ved Enderne af Brystspannet. 18Men de to Ender af de to snoede Kæder satte de paa de to Fletninger, og de satte dem paa Skulderstykkerne af Livkjortlen paa Forsiden deraf. 19Og de gjorde to Guldringe og satte dem paa de to Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf, som vender indad mod Livkjortlen. 20Og de gjorde to Guldringe og satte dem paa de to Skulderstykker af Livkjortlen forneden, paa Forsiden deraf, lige hvor den skulde fæstes sammen oven for Livkjortlens Bælte. 21Og de bandt Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa Livkjortlen med en blaa, ulden Snor, saa at det var oven for Livkjortlens Bælte, og Brystspannet skiltes ikke fra Livkjortlen, som Iouo befalede Mose. 22Og han gjorde en Overkjortel til Livkjortlen, vævet Arbejde, helt af blaat uldent. 23Og Hullet paa Kjortlen var midt paa den, som et Panserhul; en Bort var om Hullet derpaa rundt omkring, for at den ikke skulde rives ud. 24Og de gjorde paa Kjortlens Sømme forneden Granatæbler af blaat uldent og Purpur og Skarlagen, tvundet Arbejde. 25Og de gjorde Bjælder af purt Guld; og de satte Bjælderne imellem Granatæblerne paa Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, imellem Granatæblerne, 26saa at der var en Bjælde og et Granatæble, og atter en Bjælde og et Granatæble paa Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, til Brug ved Tjenesten, saasom Iouo havde befalet Mose. 27Og de gjorde Kjortler af hvidt Linned, vævet Arbejde, til Aron og hans Sønner, 28og en Hue af hvidt Linned, og de høje Huers Prydelser af hvidt Linned, og de linnede Underklæder af hvidt, tvundet Linned, 29og Bæltet af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent og Purpur og Skarlagen, stukket Arbejde, saasom Iouo havde befalet Mose. 30Og de gjorde en Plade paa det hellige Hovedsmykke af purt Guld, og de skreve derpaa en Skrift, som man udgraver et Signet: helliget Iouo. 31Og de satte en blaa, ulden Snor paa den for at fæste den paa Huen oventil, saasom Iouo havde befalet Mose. 32Saa blev hele Arbejdet med Forsamlingens Tabernakels Paulun fuldkommet; og Israels Børn gjorde det, efter alt det, som Iouo havde befalet Mose, saa gjorde de. 33Og de førte Tabernaklet til Mose, Paulunet og alle dets Red-

Anden Mosebog

skaber; dets Hager, dets Fjæle, dets Tværstænger og dets Støtter og dets Fødder; 34og Dækket af rödlödede Væderskind og Dækket af Grävlingeskind og Dækkets Forhæng; 35Vidnesbyrdets Ark med dens Stænger og Naadestolen; 36Bordet med alle dets Redskaber og Skuebrødet; 37den rene Lysestage med dens Lamper, de tilberedte Lamper, med alle dens Redskaber, og Olien til Lysningen; 38og Guldalteret og Salveolien og Røgelsen af de vellugtende Urter og Dækket til Paulunets Dør; 39Kobberalteret med dets Kobbergitter, dets Stænger og alle dets Redskaber, Kedelen og dens Fod; 40Omhängene til Forgaarden, dens Støtter og dens Fødder, og Dækket til Forgaardens Port, dens Snore og dens Søm, og alle Redskaber til Tabernaklets Tjeneste ved Forsamlingens Paulun; 41Tjenestens Klæder til at tjene i ved Helligdommen, Præsten Arons hellige Klæder og hans Sønners Klæder, at gøre Præstetjeneste udi. 42Efter alt det, som Iouo havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn al Gerningen. 43Og Mose saa al Gerningen, og se, de havde fuldført den; eftersom Iouo havde befalet, saaledes havde de gjort; og Mose velsignede dem.

40Og Iouo taledede til Mose og sagde: 2Paa den første Maanedes Dag, paa den første Dag i Maaneden, skal du oprejse Forsamlingens Pauluns Tabernakel. 3Og du skal sætte Vidnesbyrdets Ark der og hænge Forhænget foran Arken. 4Du skal og føre Bordet ind og opstille det, som bør sættes derpaa, og føre Lysestagen ind og tænde dens Lamper. 5Og du skal sætte Guldalteret til Røgelse lige for Vidnesbyrdets Ark og hænge Dækket for Tabernaklets Dør. 6Og du skal sætte Brændofrets Alter lige foran Døren til Forsamlingens Pauluns Tabernakel. 7Og du skal sætte Kedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret, og du skal komme Vand deri. 8Og du skal sætte Forgaarden op rundt omkring og hænge Dækket for Forgaardens Port. 9Og du skal tage Salveolien og salve Tabernaklet og alt det, som er i det; og du skal hellige det og alle dets Redskaber, og det skal være helliget. 10Og du skal salve Brændofrets Alter og alle dets Redskaber; og du skal hellige Alteret, og Alteret skal være højhelligt. 11Du skal og salve Kedelen og dens Fod, og du skal hellige den. 12Og du skal føre Aron og hans Sønner frem til Forsamlingens Pauluns Dør, og to dem med Vand.

13Og du skal iføre Aron de hellige Klæder, og du skal salve ham og hellige ham, og han skal gøre Præstetjeneste for mig. 14Du skal og føre hans Sønner frem, og du skal føre dem i Kjortlerne. 15Og du skal salve dem, ligesom du salvede deres Fader, og de skulle gøre Præstetjeneste for mig; og det skal ske, at deres Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedømme hos deres Efterkommere. 16Og Mose gjorde det; efter alt det, som Iouo havde befalet ham, saaledes gjorde han. 17Og det skete i den første Maaned i det andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, da blev Tabernaklet oprejst. 18Og Mose oprejste Tabernaklet og satte dets Fødder og satte dets Fjæle og satte dets Tværstænger ind og oprejste dets Støtter. 19Og han udbredte Paulunet over Tabernaklet og lagde Paulunets Dække derpaa, ovenpaa, som Iouo havde befalet Mose. 20Og han tog Vidnesbyrdet og lagde det i Arken og satte Stængerne i Arken; og han satte Naadestolen paa Arken, der ovenpaa. 21Og han førte Arken ind i Tabernaklet og hængte Dækkets Forhæng op og dækkede for Vidnesbyrdets Ark, saasom Iouo havde befalet Mose. 22Og han satte Bordet i Forsamlingens Paulun, ved Tabernaklets Side mod Norden uden for Forhænget. 23Og han lagde Brød i Række derpaa for Iouos Ansigt, saasom Iouo havde befalet Mose. 24Og han satte Lysestagen i Forsamlingens Paulun, tværs over for Bordet, ved Siden i Tabernaklet mod Søndnen. 25Og han tændte Lamperne for Iouos Ansigt, saasom Iouo havde befalet Mose. 26Og han satte Guldalteret i Forsamlingens Paulun, lige for Forhænget. 27Og han antændte Røgelse af vellugtende Urter derpaa, saasom Iouo havde befalet Mose. 28Og han hængte Dækket for Tabernaklets Dør. 29Og han satte Brændofrets Alter ved Døren til Forsamlingens Pauluns Tabernakel, og ofrede derpaa Brændofret og Madofret saasom Iouo havde befalet Mose. 30Og han satte Kedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem Alteret og kom Vand deri til at to af. 31Og Mose og Aron og hans Sønner toede deres Hænder og deres Fødder deraf; 32naar de gik ind i Forsamlingens Paulun, og naar de kom nær til Alteret, toede de sig, saasom Iouo havde befalet Mose. 33Og han oprejste Forgaarden rundt omkring Tabernaklet og Alteret og hængte Dækket op for Forgaardens Port, og Mose fuldkommede Gerningen. 34Da skjulte Skyen Forsamlingens Paulun, og Iouos Herlighed fyldte Tabernaklet. 35Og Mose

Anden Mosebog

kunde ikke gaa ind i Forsamlingens Paulun, thi Skyen hvilede over det, og Iouos Herlighed fyldte Tabernaklet. 36Og naar Skyen hævede sig fra Tabernaklet, brøde Israels Børn op paa alle deres Rejser. 37Men naar Skyen ikke

hævede sig, brøde de ikke op, indtil den Dag den hævede sig. 38Thi Iouos Sky var over Taber-naklet om Dagen, og Ild var derover om Natten, for al Israels Huses Øjne, paa alle deres Rejser.